

[திரு. சோ. அழகர்சாமி] [1975 அக்டோபர் 31]

செலுத்துகிறார்கள் என்றும் பார்க்க வேண்டும். இவர்கள் ஜன்மாதம் முதல் தேதியே வந்து தொண்டையை பிடித்துவிடுவார்கள். கட்டவில்லை என்றால் ஜப்தி செய்து விடுவார்கள். இதற்கு அஞ்சியே பலர் இந்தக் கூட்டுறவு, நிலவள வங்கிக் கடன்களுக்கு நூற்றுக்குப் பத்து ரூபாய் என்று தனியாரிடம் கடன் வாங்கி, அதைக் கொண்டு வந்து இந்த ஸ்தாபனங்களுக்குச் செலுத்த வேண்டிய தவணையைக் கட்டுவார்கள்.

ரொம்ப நாளாகவே சொல்லி வருகிறார்கள், விவசாயிகளை எடுத்துக்கொண்டால் கடனில் பிறக்கிறுன், கடனில் வாழ்கிறுன், கடனிலேயே சாகிறுன், பிள்ளைகளுக்கும் கடனைக் கொடுத்துவிட்டுப் போகிறுன் என்று.

பாரதப் பிரதமர் தம்முடைய உரையில்கூட, கிராம விவசாய தொழிலாள மக்களுடைய கடன் சுமையைக் குறைக்க வேண்டும், இந்தக் கடன் பளுவில் இருந்து அவர்களை விடுவிக்கவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். இது இருபது அம்சத் திட்டத்தில் இடம் பெற்றிருக்கிறது. தமிழக அரசு இதை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்றுதான் இந்த மசோதா வந்திருக்கிறது. இதற்கு முன்னால் இந்த அரசு நிறைவேற்றியுள்ள மசோதாவினால் எவ்வித பிரயோசனமும் இல்லை. ஆகவேதான் திரு. பழனிசாமி அவர்கள் இந்த மசோதாவைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இந்த மசோதாவின்படி நிவாரணம் அளிப்பதற்கு வேண்டிய காரணங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

கூட்டுறவுச் சங்கங்கள், நிலவள வங்கிகள் இவற்றில் இருந்து கடன் பெற்று கிணறு வெட்டுகிறார்கள். 10 ஆயிரம் கடன் பெற்று கிணறு வெட்டினால் தண்ணீர் வரவில்லை, அந்தக் கிணற்றினால் பயன் இல்லை என்றாலும்கூட உடனே முதல் தவணையை வசூலிக்க வந்துவிடுகிறார்கள்.

பம்புசெட்டுக்காக கடன் வாங்கி பம்புசெட்டு வாங்குகிறுன். மின்சார இணைப்பு கொடுக்கவில்லை. பம்புசெட்டு வேலை செய்யவில்லை, தண்ணீர் பாய்ந்து விவசாயம் நடக்கவில்லை என்றாலும், பம்புசெட்டு கடனுக்கு முதல் தவணை வசூல் ஆரம்பமாகிவிடுகிறது. இதுபோன்று விவசாயிகளுக்கு பெரும் நெருக்கடி ஏற்படுத்தப்படுகிறது. ஒரு தொழிற்சாலைக்குக் கடன் கொடுத்தால் அந்தத் தொழிற்சாலை—உற்பத்தியைத் தொடங்கியவுடன்தான் கடனை வசூலிக்க ஆரம்பிக்கிறோம். ஆனால் அதுபோல இன்றி விவசாயிகளுக்கு

1975 அக்டோபர் 31] [திரு. சோ. அழகர்சாமி]

கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மூலம் கொடுக்கப்படுகிற கடன்கள் என்றால்—ஜூன் முதல் தேதி என்றால்—சரியாக மே கடைசியிலேயே வந்து இவர்களது தொண்டையைப் பிடித்துவிடுகிறார்கள். ஆகவே, இதற்கு இப்பொழுது ஆளுநர் கட்சியிலேயிருக்கிற நீங்கள் சரியான நிவாரணம் ஒன்று செய்யவில்லையென்றால், பின்னாலே, எதிர்க் கட்சிக்கு வந்து இதே கோரிக்கையைச் செய்ய வேண்டுமென்று வாதாட வேண்டிய நிலை உங்களுக்கு ஏற்படும். ஆகவே, கண்டிப்பாக ஒரு நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும்.

இந்த மசோதாவிலே நியாயமான கடன் என்ன என்று கண்டு பிடிப்பதற்கு ஒரு கமிட்டி போட வேண்டுமென்றிருக்கிறது. இப்பொழுது கடன் எவ்வளவு என்றே கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. கடன் கொடுத்தவரைக் கேட்டால் ரூ. 2,000 என்கிறார். கடன் வாங்கியவரைக் கேட்டால், ரூ. 1,000 தான் வாங்கினேன், ரூ. 500 கட்டி விட்டேன் என்று சொல்கிறார். கடன் கொடுத்தவர் ரசீது காட்டு, ரெக்கார்டு காட்டு என்கிறார். எதைக் காட்டுவது? ஆகவே, நியாயமான கடனைக் கண்டுபிடிக்க, பஞ்சாயத்து யூனியன் சேர்மன், கிராம அதிகாரி அந்த ஊரிலுள்ள முக்கியமானவர்கள் ஆகியவர்களைக் கொண்ட ஒரு கமிட்டி போட்டு, இவ்வளவுதான் கடன் கொடுத்திருக்கிறார் என்று நியாயமான கடனை அவர்கள் ரெக் கமண்ட் பண்ணட்டும். அந்த மாதிரி இல்லாவிட்டால் கண்டு பிடிக்க முடியாது.

அதே மாதிரி, ரூ. 30,000 வரை கடன் வாங்கியவர்களுக்கு 50 சதவிகிதம் வரை கடனைக் குறைக்கவேண்டும். மீதிக் கடனைப் பெறுவதற்குத் தவணை கொடுக்கிறோம் என்றால், அவனால் வருஷத்திற்குக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகச் செலுத்த எவ்வளவு சக்தியிருக்கிறது என்பதைப் பார்த்து, தவணை கொடுக்கிறோம். சர்க்காருடைய கடனுக்குப் பல தவணைகளை நிர்ணயம் பண்ணுகிறோம். மூன்று, நான்கு வருஷங்களாக வறட்சி ஏற்பட்டிருக்கிறதென்று கடன் வசூலை ஒத்தி வைக்கிறோம். அடுத்த வருஷம் மொத்தமாகச் செலுத்த வேண்டுமென்று சொல்கிறோம். அவனுக்கென்ன திடீரென்று அதிகமாக விளையுமா? அல்லது நோட் அச்சடிக்கிறானா? வறட்சி நேரத்தில் கட்டாததையும் சேர்த்துக் கட்டுங்கள் என்றால் எப்படி? பத்து வருஷமாகக் கட்டவில்லை. அதற்குப் பிறகு கட்டு என்றால், 11 ஆவது வருஷம் எப்படி கட்டுவது? 10 வருஷம் கடன், இந்த வருஷம் வறட்சி. அவ்வளவையும் சேர்த்து அடுத்த வருஷம் கட்டு என்று சொன்னால் சரியல்ல.

[திரு. சோ. அழகர்சாமி] [1975 அக்டோபர் 31]

ஆகவேதான், கடன் சமை மற்ற எல்லா மாநிலங்களையும்விட தம்முடைய மாநிலத்தில் அதிகமாக அழுத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

அது மட்டுமல்ல, இன்றைக்கு விவசாயத் தொழிலாளி தொடர்ந்து எப்படி கடன் பட்டிருக்கிறான் என்று சொன்னால், குடிசை பிரிந்துவிட்டால் ரூ. 200, ரூ. 300 வேண்டியிருக்கிறது, மீண்டும் நெய்ய். பிரசவ அவசரம் வந்துவிடும், அதற்கு ரூ. 100 தேவைப்படும். இதற்கெல்லாம் வேலை பார்க்கிற முதலாளியிடம் கடன் வாங்கவேண்டும். ரூ. 100-க்கு ரூ. 10 வட்டி, கடன் பத்திரம் முதலாளியிடம் இருக்கும். ரூபாய் 10 வட்டியை மாதா மாதம் கொடுத்துக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும். வட்டி கொடுக்கவில்லை, அல்லது அவன் சொல்கிற நேரத்திற்குக் குறைந்த கூலிக்கு வேலைக்கு வரவில்லையென்று சொன்னால், மறு நாளே கோர்ட்டில் போட்டு, ஜப்தி செய்து விடுவான், ஜெயிலில் வைத்து விடுவான்.

மற்ற மாநிலங்களில் கடனை ரத்து செய்திருக்கிறார்கள். நாம் ரத்து செய்திருக்கிறோமா? ஒரு குறிப்பிட்ட தொகை வரை வாங்கிய கடன்கள் பூராவும் ரத்து செய்யப்பட்டிருக்கின்றன மற்ற மாநிலங்களிலே.

அது மட்டுமல்ல, முன்னால் பட்ட கடனுக்காக கோர்ட்டில் வழக்கு போட்டு ஜப்தி செய்திருந்தாலும், திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற சட்டம் பல மாநிலங்களிலே வந்திருக்கிறது. இங்கே என்ன செய்திருக்கிறோம்?

மாண்புமிகு வணிக வரித் துறையமைச்சர் கூட இரண்டு நாளைக்கு முன்னாலே பேசும்பொழுது, ஜனவரியில் நிலைமை மேலும் இப்படியே இருந்தால் அப்பொழுது நடவடிக்கை எடுப்போம் என்று சொன்னார். ஜனவரிக்கு இன்னும் 3, 4 மாதங்கள் கூட இல்லை. சட்டம் கொண்டுவந்து நாளையே நிறைவேற்ற வேண்டும். ஜனவரி மாதம் எப்படி நெருக்கடி ஏற்படும் என்பதை நீங்களெல்லோரும் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஜனவரி மாதத்தில் நிலவள வங்கிக்காரர் வந்துவிடுவார். கூட்டுறவு வங்கிக்காரர் வந்துவிடுவார். இத்தனை பேரும் சேர்ந்து அவனை அழுக்கினால் ஆட்டம் குளோஸ்.

இதனால் கிராமப் பகுதியிலேயுள்ள கிராம மக்களுடைய விவசாயம் பாதிக்கும். இந்த மாதிரி கடன்பட்ட மக்களுக்கு நிவாரணம் அளிக்க உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

1975 அக்டோபர் 31] [திரு. சோ. அழகர்சாமி]

மாதத்திற்கு ரூ. 200 என்று வைத்தால் வருடத்திற்கு ரூ. 2,400 ; அல்லது வருஷத்திற்கு ரூ. 3,000 வருமானமுள்ளவர்கள் அல்லது 5 ஏக்கர் புஞ்சை அல்லது அதற்குத் தகுந்த நஞ்சை நிலம் வைத்திருக்கிறவர்கள் பட்ட கடனை—யாராக இருந்தாலும் அந்தக் கடனைச் செலுத்த வேண்டியதில்லை என்று சட்டம் போட்டால் என்ன?

ஒரு விவசாயி கிணறு வைக்க ரூ. 10,000 கடன் வாங்க வேண்டியிருக்கிறது. பம்ப் செட் வைக்க ரூ. 10,000 கடன் வாங்க வேண்டியிருக்கிறது. மூன்று ஏக்கர் வைத்திருக்கிறவன் ரூ. 20,000 கடன் பட்டிருக்கிறான். கோயம்புத்தூரிலே கேணி வெட்ட ரூ. 20,000 செலவாகிறது. ரூ. 20,000, ரூ. 30,000 கடன் பெறுகிறவன், வறட்சி ஏற்படுகிற காலத்திலும் மற்ற காலத்திலும் கடனைத் திருப்பிச் செலுத்த முடியவில்லையென்றால், அவனுக்கு என்ன செய்ய வேண்டும்? அவனுக்கு 50 சதவிகிதம் நிவாரணம் கொடுக்க வேண்டும். மீதியைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் திருப்பிச் செலுத்த வழி செய்யவேண்டும். அவன் செலுத்தக்கூடிய வகையில் தவணைகளை ஏற்படுத்த வேண்டும்.

உடனடியாக, நாம் செய்ய வேண்டியது என்ன? நாம் கடனை ஒத்தி வைக்கிறோம், 1971-லே சட்டம் கொண்டு வந்திருக்கிறோம், அது பிரயோஜனம் இல்லாத சட்டமாக இருக்கிறது. வறட்சி காரணமாக கடன்களை ஜனவரி வரைக்கும் ஒத்தி வைத்திருக்கிறோம். அப்படி ஒத்தி வைக்கப்பட்ட தொகையை எப்படி வசூல் செய்ய வேண்டும்? யார், யாருக்குக் கடன் தள்ளி வைக்கப்படும், நியாயமாகச் செலுத்த வேண்டியது எவ்வளவு? அதை எத்தனை தவணைகளிலே வசூல் செய்யலாம் என்று கொஞ்சம் சரியானபடி பரிசீலனை பண்ணி, அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கவில்லையென்று சொன்னால், ஒருவனிடம் இருக்கிற ஆடுமாடுகள் ஒன்றிரண்டாக இருந்தாலும் அதையும் பிடித்துக் கொண்டு விடுகிறார்கள். லேவாதேவிக்காரர்கள். ஆகவே இந்த மசோதா மிகமிக முக்கியமான மசோதா, புஞ்சை ஏற்பட்ட பிறகு கடன்சுமை அதிகமாக இருக்கிறது. வேறுபல மாநிலங்களைவிட அதிகமாக இருக்கிறது என்று புள்ளிவிவரங்களே சொல்கின்றன. அதுவும் கிராமப் பகுதிகளிலே அதிகமாக இருக்கிறது. இந்தக் கடனை முடிக்க உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். மற்ற

[திரு. சோ. அழகர்சாமி] [1975 அக்டோபர் 31]

பாங்குகளிலேயும் மற்ற ஏற்பாடுகளையும் செய்வதைவிட, கடன் பட்டவனுக்கு உடனடியாக நிவாரணம் கொடுக்க ஜனவரி 16-ந் தேதிக்குப் பிறகு யாரும் கோர்ட்டிலே ஜப்தியில் பொருள்களை விடாமலிருக்க எல்லாக் கடன் வசூல்களையும் மூன்று வருடத்திற்கு நிறுத்தி வைக்கலாம்.

நியாயமான கடனை ஒருவர் எவ்வளவு கொடுத்திருப்பார், எத்தனை முறை திருப்பி வாங்கியிருக்கிறார் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். பத்து வருஷம் வட்டியை ஒழுங்காகச் செலுத்தி யிருப்பார், அவரும் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டும், முழுத் தொகையை. ரூ. 100-க்கு ரூ. 10 என்று அவர்கள் கொள்ளை அடித்த பணத்தையும் மறுபடியும் கொடுக்க வேண்டுமா?

குறிப்பாக, அடித்தட்டிலுள்ள அரிசனங்கள், மலைஜாதி மக்கள் ஆகியோருக்கெல்லாம் மற்ற மாநிலங்களில் கடன் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அடிமை வேலை இங்கே இல்லையென்று சொன்னார்கள். ரூ. 100-க்கு நோட்டு எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு, அதற்காக வருஷம் பூராவும் பணம் கொடுத்தவன் சொல்கின்ற வேலையைச் செய்ய வேண்டும். அரைக் கூலிக்கு, அரைக் கூலி என்றால் கொடுத்தவன் சொல்கின்ற கூலி, என்றைக்குக் கடன் வாங்கினேன் என்று எழுதிக் கையெழுத்துப் போட்டுக் கொடுத்தானே, அன்றே கொடுத்தவன் சொல்கிற வேலையைச் செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்ய மறுத்தால், வாங்கிய கடனுக்கு வட்டியும் போட்டு, வட்டிக்கெல்லாம் சேர்த்து கோர்ட்டில் போட்டு, வீட்டைக் கூட, ஜப்தி வாங்கி விடுவான். ஆகவே இந்த நிலைமையிலிருந்து மீட்க வேண்டிய நடவடிக்கையை அரசாங்கம் எடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னால், இந்த மசோதாவை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

நியாயமான கடனை முடிவு செய்ய, பரிசீலிக்க, அந்தந்த வட்டாசத்திலுள்ள ஊராட்சி மன்றத் தலைவர், அந்த ஊர் சிராம அதிகாரி, அங்குள்ள பொது மக்களிலே முக்கியமானவர்கள் ஆகியோரைக் கொண்டு கமிட்டி போட்டு நியாயமான கடனைப் பரிசீலனை பண்ணி டிகிரி பண்ணினால், அந்த டிகிரி தொகையை கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பிடிக்க வேண்டும். சர்க்கார் கிணறு வெட்டிக் கடன் கொடுத்திருக்குமானால், அதைப்போல், மற்றம்

1973 அக்டோபர் 31] [திரு. சோ. அழகர்சாமி]

சில கடன்களைத் தள்ளுபடி செய்ய நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை யென்றால், முதலிலேயே சொன்னமாதிரி, இப்பொழுது நீங்கள் அலட்சியம் பண்ணுவீர்களானால், எதிர்க்கட்சியிலே நீங்கள் உட்காரும்போது இதனை மீண்டும் கிளப்ப வேண்டியிருக்கும். ஆகவே, அதை உடனடியாகச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

முக்கியமாக செலுத்த வேண்டிய தவணைக் காலத்தை ஜனவரி மாதம் 16-ந் தேதிக்குப் பின்னால் நீட்டிக்க வேண்டும். நீங்களாக இந்த மசோதாவை ஏற்றுக்கொண்டால் ரொம்ப நல்லது. அல்லது எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் கொண்டு வருவதை எப்படி ஏற்றுக் கொள்வது என்று அரசு எண்ணினால், பிறகு நீங்கள் சட்டம் கொண்டு வாருங்கள். அதற்குள், ஜனவரி 16, 1976 என்பதற்குப் பதிலாக, ஜனவரி 16, 1978 என்று வைத்து, பிறகு பரிசீலனை பண்ணுகிற நடவடிக்கையை எடுக்க வேண்டும்.

கூட்டுறவு சங்கங்கள் பலனற்றுப் போகின்றன என்றால், என்ன காரணம்? லிஃப்ட் இரிகேஷன் சொஸைட்டிகள் என்று 2,400 சொசைட்டிகள் வந்தன. அவற்றில் 1,400 சொசைட்டிகளைக் கலைக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். ரிஜிஸ்திரார் கூட அதைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறார். அவை எங்கெங்கு ஆரம்பிக்கப்பட்டன, எதற்காக ஆரம்பிக்கப்பட்டன என்பதெல்லாம் பல பேருக்குத் தெரியும். கூட்டுறவு சங்கங்களை ஜனநாயக முறையிலே செயல்பட முடியாமல் செய்ய பல முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன, அங்கெல்லாம் நியமனங்கள் நடந்தன. இதனால், கூட்டுறவு வங்கிகள் சரியான வகையில் கடன் கொடுக்க முடியவில்லை. அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளையும் நாம் எடுக்கவில்லை. இனி மேலாவது இந்தக் கூட்டுறவு சம்பந்தப்பட்ட மட்டில், தனியா ரிடம் இருந்து வாங்குவதாக இருந்தாலும், பாங்கியிலிருந்து வாங்குவதாக இருந்தாலும் இந்தக் கூட்டுறவு சங்கங்களின் மூலமாகத்தான் வாங்க வேண்டுமென்று வைக்கவேண்டும்.

(நண்பகல் 12-00)

அந்தச் சங்கங்கள் ஜனநாயக முறையிலே செயல்படக்கூடிய முறையில் கூட்டுறவு அமைப்புகளில் மாற்றம் கொண்டு வரக்கூடிய நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும். செயல்படாத சங்கங்கள் பல இருக்கின்றன, ஏன் அவற்றை வைத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும்? அவை பூராவையும் கலைக்கவேண்டுமென்று ரிஜிஸ்திரார் அவர்கள்

[திரு. சோ. அழகர்சாமி] [1975 அக்டோபர் 31]

அபிப்பிராயம் சொன்னார்கள். இன்னும் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றைக் கலைத்துவிட்டு நல்ல முறையில் செயல்படக்கூடிய சங்கங்களைக் கொண்டுவரவேண்டும்.

சர்க்கார், தேசியமயமாக்கப்பட்ட வங்கிகளில் இருந்து கடன் வாங்குவதற்கு உத்தரவாதம் கொடுக்கவேண்டும். பிற்பட்ட மக்களுக்கு, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு தேசியமயமாக்கப்பட்ட வங்கிகளிலிருந்து கடன் கொடுப்பதற்காக சர்க்குலர் அனுப்பி, ஏகப்பட்ட மனுக்கள் ஆங்காங்கு ஊர்ஊராகச் சென்று வாங்கி, விசாரணை நடத்தி, கடன் பெறவேண்டுமென்ற நினைப்பில் 10, 20 ரூபாய் செலவழித்து கிராம அதிகாரிகளைக் கூட்டிப்போய் கேட்டால் என்ன சொன்னார்கள்? மாநில சர்க்கார் உத்தரவாதம் கொடுத்தால்தான் கொடுப்போம் என்றார்கள். அவர்கள் கடனைத் திருப்பிச் செலுத்தவில்லையென்றால் அதற்காக மாநில சர்க்கார் உத்தரவாதம் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். ஆனால் மாநில சர்க்கார் உத்தரவாதம் கொடுக்கவில்லை. ஏகப்பட்ட மனுக்களை வாங்கிக் கொடுத்ததோடு சரி, அதற்கு மாநில அரசாங்கம் உத்தரவாதம் கொடுத்திருக்கலாம், கொடுக்கவில்லை.

புத்தனியார்களிடமிருந்து கடன்வாங்கி முழுகிப்போன விவசாயிகள் தங்களுடைய வருமானத்தையெல்லாம் வட்டிக்காகவே கொடுத்துக்கொண்டிருக்கின்ற நிலைமைதான் இருக்கிறது. மத்திய சர்க்கார் விவசாயக் கூலிக்கு 4 சதவிகிதம் வட்டியில் கடன் கொடுக்கிறது, சிறிய விவசாயிகளுக்கு 5 சதவிகிதம் வட்டியில் கடன் கொடுக்கிறது, பெரிய விவசாயிகளுக்கு 6 சதவிகிதம் வட்டியில் கடன் கொடுக்கிறது. அதேமாதிரி சிறிய விவசாயிகளுக்கு செய்ய மாநில சர்க்கார் முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

அதிகமாகக் கடன் பெறுகிறவர்களுக்கு, 30 ஆயிரம் வரையில் கடன்பெறுகிறவர்களுக்கு அந்தக் கடனில் பேர்பாதினைக் குறைக்க வேண்டும்.

குறைந்த கடன் வாங்கிய சிறிய சிறிய விவசாயிகள் வாங்கிய கடன்களை யெல்லாம் ரத்துசெய்யவேண்டும்.

முன்னால்தாக, நியாயமான கடனை என்று பார்ப்பதற்கு அந்த தாலுகா கோர்ட்டிற்குப் போனவுடனே அந்த குறிப்பிட்ட வட்டாரத் திலே இருக்கிற ஆட்களைக்கொண்ட கமிட்டியை வைத்து அந்தக் கமிட்டி உண்மையான கடன் என்ன என்பதைப் பார்த்து கோர்ட்

1975 அக்டோபர் 31] [திரு. சோ. அழகர்சாமி]

பிறகுச் செல்லவேண்டும். அதற்குப் பிறகு அந்தக் கடனைப்பற்றிய முடிவை கோர்ட்டு தெரிவிக்கவேண்டுமென்ற முறையிலே நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். கடன் சுமையிலிருந்து விவசாயிகளை விடுதலையடையச் செய்யவேண்டும். அந்த வகையில் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்ற உண்மையான எண்ணம் இருந்தால் நல்ல எண்ணம் இருந்தால் இந்த அரசாங்கம் இந்த மசோதாவை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. செ. அரங்கநாயகம்: மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. பழனிச்சாமி அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்ட இந்த மசோதாவை ஆதரித்து என்னுடைய கருத்துக் களைச் சொல்ல முன் வருகிறேன்.

தமிழகத்திலே உள்ள விவசாயிகள் கடன் பளு தாங்காத காரணத்தினாலே விவசாயத்திலே தங்களுடைய முழுக்கவனத்தையும் செலுத்த முடியாத அளவில் விவசாயம் சீரழிந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை நான் இந்தச் சபையின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

இன்றையதினம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கின்ற மசோதா நிறைவேற்றினால் பல்வேறு கஷ்டங்கள் தீர்க்கின்ற நிலைமை ஏற்பட்டு விவசாயம் செழிப்பாக நடக்கும் என்ற நிலைமையில் நான் இந்த மசோதாவை ஆதரிக்கிறேன்.

இந்த மசோதாவின் ஒரு முக்கிய அம்சம், முப்பதாயிரம் ரூபாய் கடன் பெற்றிருந்தால் அதைப் பாதியாகக் குறைக்க வேண்டும், மீதியுள்ள கடனைத் தவணை முறைகளில் செலுத்த வேண்டும், கூட்டுறவுச் சங்கக் கடன்கள் தவணை முறைகளை, 5 ஆண்டுகளை 10 ஆண்டுகளாகவும், 10 ஆண்டுகளை 20 ஆண்டுகளாகவும் ஆக்கித் தருகின்ற வகையிலேயும், சிறிய விவசாயத் தொழிலாளர்கள் கொடுக்க வேண்டிய கடன்களை ரத்துச் செய்கின்ற முறையிலேயும் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது.

இதை வரவேற்கின்ற வகையில் உறுப்பினர்கள் அதாவது தந்து சட்டமாக்கினால் தமிழகத்திலே இருக்கின்ற பல லட்சக்கணக்கான விவசாயிகள் நல்ல ஆதரவைப் பெறுவார்கள், அவர்களுடைய கடன் பளு தீர்க்கப்படும் என்ற நிலையில் நான் இதை ஆதரிக்கிறேன்.

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்] [1975 அக்டோபர் 31]

இந்த மசோதா சபையின் முன்னால் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட கொடுக்கப்பட்டபோது பேசப்பட்ட நிலைமை இன்றைக்கு மாறியிருக்கிறது. இன்றைக்கு அவசர நிலை பிரகடனப்படுத்தப்பட்டு பல்வேறு அவசரச் சட்டங்கள் கொண்டுவரப்பட்டு 20 அம்சத் திட்டத்தை இந்தியப் பிரதமர் அவர்கள் அறிவித்திருக்கிறார்கள். இதிலே முக்கியமான அம்சம், விவசாயிகள் பெற்றிருக்கிற கடன்களைத் தள்ளிவிடவேண்டும், பல்வேறு கடன்களை ரத்துசெய்ய வேண்டுமென்று அறிவித்திருக்கிறார்கள்.

கடந்த மூன்று நாட்களாக இங்கே விவாதம் நடந்த நேரத்திலே பல்வேறு நிலைகளை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்து பேசப்பட்ட பேச்சுக்களையும் அந்தப் பேச்சுக்கு மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் நீண்டநேரம் பேசிய பேச்சையும் பார்க்கும் போது இந்த இருபது அம்சத் திட்டத்தில் இந்த அம்சம் மட்டுமல்ல, மற்ற அம்சங்களிலும் என்ன என்ன செய்திருக்கிறோம் என்று பட்டியல் போட்டுக் காட்டுவதுபோல் இருந்தது.

20 அம்சங்களையும் இந்த அமைச்சரவை மட்டுமல்ல, இதற்கு முன்னாலே இருந்த அமைச்சரவையும் செய்துதான் இருக்கும், அவசரநிலை ரத்து செய்யப்பட்ட பிறகும் கூட இனி வருகிற எந்த ஒரு அமைச்சரவையும்கூட இவற்றை நடத்தித்தான் தீர வேண்டும். அப்படி நடத்தமுடியாத எந்த அரசும் பதவியில் இருக்க முடியாது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அவசரநிலைப் பிரகடனத்திற்குப் பிறகு மத்திய சர்க்கார் மட்டுமல்ல, மாநில சர்க்காராளுக்கும் சில சிறப்பான அதிகாரங்கள் வந்திருக்கின்றன, அவற்றைப் பயன்படுத்தி வேகமாக விசுவாசப்பாக்க இருபது அம்சத் திட்டமல்ல, இங்கே சொல்லப்பட்டிருக்கிற இந்த அம்சமும் எந்த அளவிற்கு நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது என்பது கேள்வியாக இருக்கிறது. அந்த வகையிலே இந்த அரசாங்கம் தவறு செய்திருக்கிறது. இந்தத் தவறை நீக்குகிற பிக முக்கியமான மசோதாவாக திரு. பழனிசாமி அவர்கள் கொண்டு வந்துள்ளார்கள்.

கடன்கள் ரத்து செய்யப்படவேண்டும், வேறு பல மாநிலங்களிலே—கருநாடகம் போன்ற மாநிலங்களிலே—விவசாயிகள் கடன்கள் முழுவதையும் ரத்து செய்திருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட புரட்சிகரமான நேரத்தில் இந்த அரசாங்கம் கொண்டுவர

1975 அக்டோபர் 31] [திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

வேண்டியதை திரு. பழனிசாமி அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள், அந்த வகையில் விவசாயிகளுக்கு நன்மைகள் விடைக்கக் கூடிய, ஒன்றாக இருப்பதால் நான் இதை ஆதரித்து அமர்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. கே. என். குமாரசாமி: தலைவர் அவர்களே, திரு. என். கே. பழனிசாமி அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கிற இந்த மசோதாவை ஆதரித்து சில வார்த்தைகளைச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

பெரும்பாலும் நம்முடைய நாடு விவசாயத்தை நம்பியுள்ள நாடு. இந்தத் தொழிலிலே ஈடுபடக்கூடிய 80 சதவீதம் மக்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற பல இடையூறுகளையும் கஷ்டங்களையும் நீக்க முடியாத அளவிற்கு அவர்கள் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த மனறத்திலே பல்வேறு உறுப்பினர்கள் பல காரணங்களை எடுத்துச்சொல்லி இந்தக் கடன்களை ரத்துசெய்ய வேண்டுமென்ற முறையிலே அல்லது தள்ளிவைக்கவேண்டுமென்ற முறையிலே கருத்துக்களை எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

இந்த மசோதாவில் சொல்லப்பட்டு இருப்பது கடன்களை 10 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு வசூல் செய்வது என்றும் எப்படி வசூல் செய்வது என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

விவசாயிகள் எப்படி கடன்படுகிறார்கள் என்ற நிலைமையை உன்னிப் பார்க்கவேண்டும். ஒரு வகையில் கிணறுகள் வெட்டுவதற்காகவும் பம்புசெட்டுகள் வாங்குவதற்காகவும் கடன்கள் பெற்றிருக்கிறார்கள். இன்னொரு வகையில் பயிருக்காகக் கடன் வாங்குகிறார்கள். இன்னொன்று குடும்பச் செலவுகளுக்காக வாங்கியிருக்கிறார்கள்.

கிணறுகள் வெட்டுவதற்காகவும் பம்புசெட்டுகள் வாங்குவதற்காகவும் வாங்கப்பட்ட கடன்களை அவர்களால் கட்ட முடியாமல் 10 ஆண்டுகளுக்குத் தள்ளிவைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது அரசாங்கத்திற்குத் தெரியும். கிட்டத்தட்ட இந்த அரசு பதனியேற்ற காலத்திற்கும் முன்பு இருந்தே இந்தக் கடன்கள் தள்ளிவைக்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. விவசாயிகள் கிணறுகள் வெட்டுவதற்கும் பம்புசெட்டுகள் வைப்பதற்கும்—கோவை ஜில்லாவை எடுத்துக் கொண்டால் ஒரு கிணறுக்கு 50 ஆயிரம் ரூபாயும் ஒரு பம்பு செட்டுக்கு 5 ஆயிரம் ரூபாயும் கிட்டத்தட்ட 55 ஆயிரம் ரூபாய்

[திரு. கே. என். குமாரசாமி] [1975 அக்டோபர் 31]

கடன்பெற்று கிணறுகள் வெட்டுகிறார்கள். வறட்சியின் காரணமாகப் பயிர் விளையாத நிலைமையில் இந்தக் கடன்கள் அப்படியே நின்று கொண்டிருக்கின்றன.

நியாயமாகப் பார்த்தால் பெரிய திட்டங்களை 34 கோடி ரூபாய் 54 கோடி ரூபாய் என்ற அளவில் பெரிய பாசனத் திட்டங்களைப் போட்டு பாசனவசதி செய்துகொடுக்கிறோம், அதற்காக தண்ணீர் வரி வசூல் செய்கிறோம். அரசாங்கமே கிணறு வெட்டி பம்புசெட்டு வைத்துக் கொடுப்பதற்குப் பதில் சொந்தமாகக் கடன் வாங்க முடியாத நிலைமையைப் பார்த்து இந்தக் கடன்களை ஏன் தள்ளுபடி செய்யக்கூடாது என்பதை இந்த நேரத்திலே நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

64 கோடி, 70 கோடி, 80 கோடி ரூபாய் என்று போட்டு 'டாம்' கட்டி அந்த விவசாயிகளுக்கு நீர்ப்பாசன வசதி செய்து கொடுத்து வரி வசூல் செய்கிறார்கள். அத்தகைய சலுகைகள் இருக்கும் பொழுது, தாங்களாகவே கடன் பெற்று கிணறு வெட்டி, பம்பு செட்டுகளை வைத்து நீர்ப்பாசன வசதி செய்து கொண்டதற்காக அரசாங்கம் அவர்களுக்கு என்ன ஒத்தாசை செய்திருக்கிறது? கடன் கொடுத்திருக்கிறோம். ஆனால் அதைத் திருப்பிக் கட்ட முடியாத நிலையில் வஜா செய்ய வேண்டுமென்ற விவசாயிகளின் கோரிக்கை நியாமான கோரிக்கை. சர்க்கார் செய்து கொடுக்க வேண்டிய சௌகரியங்களை அந்த விவசாயிகளே செய்துகொண்டால் அந்தக் கடன்களைக் கட்ட வேண்டுமென்று கேட்பதில் எந்த கிதத்தில் நியாயம் இருக்கிறது என்பதைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

உணவு உற்பத்தியின் பெயரால் ஏராளமான பணத்தைச் செலவு செய்கிறோம். ஆனால், இந்தப் பணிகளை அரசாங்கம் செய்து கொடுக்க முன்வரவிட்டாலும்கூட அவர்களே செய்யும்பொழுது, விளைச்சல் இருந்திருந்தால் நிச்சயமாக அவர்களே திருப்பிக் கட்டியிருப்பார்கள். விளைச்சல் இல்லை என்ற நிலைமையில் அவர்களால் கட்ட முடியாத நிலையில் 10, 12 ஆண்டுகள் தள்ளி வைத்திருக்கிறோம். அந்தக் கடன்களை, கிணறு வெட்ட, பம்பு செட்டுகளை வைக்கக் கொடுத்த கடன்களை ரத்து செய்ய வேண்டும்.

ஐந்தி ஏக்கர் வரையிலுள்ள சிறு விவசாயிகள் அவர்கள் வாங்கிய கடன்களுக்கான வட்டியைக்கூட இந்தக் காலத்தில் கட்ட முடியாது. ஒன்று, சர்க்காரிடத்திலே அந்தப் பூமியை ஒப்

1975 அக்டோபர் 31] [திரு. கே. என். குமாரசாமி]

படைக்க வேண்டும், இல்லையென்றால் வேறு வழியில்லை. எனவே, ஐந்து ஏக்கர் வரையிலுள்ள விவசாயிகளுக்காவது அந்தக் கடன்களை ரத்து செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பயிர்க்கடன் பெற்றிருக்கிறார்கள். கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மூலமாகவும், மற்ற முறைகளிலேயும் கடன்களைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். அந்தக் கடன்களைத் தள்ளிப் போட்டுக் கொண்டேதான் வருகிறோம். வறட்சியின் காரணமாக விவசாயிகள் படும் அல்லலை கோவை மாவட்டப் பகுதியிலே பார்க்கலாம். அவர்கள் பட்ட குறுகிய கால கடனை நீண்ட காலக் கடனாக மாற்றி வருகிறோமே தவிர, அங்கே பயிர் விளையவில்லை, மழை இல்லை, வருமானம் இல்லை என்று மறுபடியும் அந்தக் கடன்களை நீண்டகாலக் கடன்களாக மாற்றுகிறோமே. அதனால் அந்த விவசாயிகளுக்கு எந்தவிதமான நலனும் இல்லை. எனவே, ஐந்து ஏக்கர் வரையிலுள்ள விவசாயிகள் பட்ட கடன்களை முழுவதையும் ரத்து செய்ய இந்த மசோதாவை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதே நேரத்தில் இன்னொன்றையும் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். உத்தரபிரதேசம், கர்நாடகம் போன்ற மாநிலங்களில் ஐந்து ஏக்கர் வரையிலுள்ளவர்களின் கடன்களை ரத்து செய்கிறார்கள். விவசாயிகள் பட்டிருக்கும் கடன்களை, ஏழை கூலித் தொழிலாளர்கள் பட்டிருக்கும் கடன்களை ரத்து செய்கிறார்கள். அந்த அடிப்படையிலே இங்கேயும் ஏன் செய்யக் கூடாது?

அடுத்து, இந்த அரசாங்கம் என்ன செய்திருக்கிறது என்று பார்த்தால், ஏற்கனவே விவசாயிகள் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள், அழுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். எந்தவிதத்திலேயும் முடியாமல் கடன்பெற்றுக் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் அவர்களுக்கு அவசரச் சட்டத்தைப் பயன்படுத்தி விவசாயிகள் பயன்படுத்துகின்ற பம்பு செட்டுகளுக்கான மின்சாரக் கட்டணத்தை 11 பைசா விலிருந்து 16 பைசாவுக்கான உயர்வு கிடைசென்று இப்பொழுது அவர்கள்மீது சுமத்தப்பட்டிருக்கிறது. இது எந்த விதத்தில் நியாயம் என்று கேட்கிறேன். ஏற்கனவே பட்ட கடன்களைக் கட்ட முடியாமல் இருக்கின்ற விவசாயிகள் மீது மீண்டும் உயர்த்தியிருப்பது சரியா? அதற்கு ஏதேதோ காரணங்களைச் சொல்லலாம், மின்சார இலாக்கானிலே நஷ்டம் என்று,

[திரு. கே. என். குமாரசாமி] [1975 அக்டோபர் 31]

100 ரூபாய் கட்ட வேண்டிய விவசாயி 125 ரூபாய் கட்ட வேண்டும் என்று சொன்னால் அதற்கும் அவர்கள் கடன்தான் வாங்கவேண்டும். இல்லையென்றால் அவர்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. அவசரச் சட்டத்தைப் பிரயோகித்து விவசாயிகளின் பேரில் ஒரு பளுவை ஏற்றியிருக்கிறது இந்த அரசாங்கம். இதை விவசாயிகள் எப்படி கட்டுவார்கள் என்று புரியவில்லை.

எங்கள் பகுதி விவசாயிகள் எந்தப் பயிரும் செய்ய முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டது. இந்த நிலையில் மின்சாரக் கட்டணத்தை உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய கடன்களை ரத்து செய்திருக்க வேண்டாமா?

ஆகவே, இந்த நேரத்தில் நான் கூறுவது என்னவென்றால் விவசாயிகளுக்கு ஏற்பட்ட கடன்களைப்பற்றி ஒரு சர்வே செய்யுங்கள். ஏற்கனவே பல வருஷங்களாகப் போராடி, சர்வே செய்து எந்தெந்த கடன்களை ரத்து செய்வது என்பதுபற்றி ஆராய ஒரு கமிட்டி போட்டு, அரசாங்க அதிகாரிகளையும் மற்றவர்களையும் கொண்ட கமிட்டி போட்டு எந்தெந்த நியாயமான கடன்களை ரத்து செய்வது, எந்தெந்தக் கடன்களுக்குத் தவணை கொடுப்பது என்ற முடிவை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று இரண்டாண்டு களுக்கு முன்பிருந்தே இந்தச் சட்டமன்றத்திலே சொல்லப்பட்டு கமிட்டி போடுவதாகச் சொன்னார்கள். ஆனால் இந்தக் கமிட்டி இதுவரையிலே சர்வே செய்யவில்லை. அதன் விளைவு என்ன?

பொதுக் கடன்களை விவசாயிகள் பலயிடங்களிலேயும் வாங்கியிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வேறு வழியில்லை. கூட்டுறவு சொசைட்டிகளிடம் பணம் கேட்டால் ஏற்கனவே 'ஓவர்-ட்ரூ'-வாக இருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். எனவே, தனியாரிடத்திலே போகிறார்கள். அப்படித் தனியாரிடத்திலே பணம் கடன் வாங்கும்பொழுது அவர்களிடத்திலே ஆயிரத்துக்கு இரண்டாயிரமாக எழுதிக்கொடுத்துவிட்டு பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு வரவேண்டும். அதேபோல் இரண்டாயிரம் ரூபாய் வேண்டுமென்றால் நான்காயிரத்துக்கு எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு வரவேண்டும். அதற்கு வட்டி ஒன்றுக்கு பத்து. இப்படி அவர்கள் அழுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

1975 அக்டோபர் 31] [திரு. கே. என். குமாரசாமி]

இப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் எந்த அளவிற்குப் போயிருக்கின்றன என்று கண்டுபிடிக்காமல், ஒரு பெரிய சமுதாயத்தின்மீது, இன்றைக்கு உற்பத்திக்கே காரணமாக இருக்கிற ஒரு சமுதாயத் தின்மீது மேலும் மேலும் பளுவைச் சுமத்திக்கொண்டேயிருக்கிறோம் என்பதை இந்த நேரத்தில் எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். அப்படி எண்ணிப் பார்ப்பதன் மூலமாக அவர்கள் விடிவெள்ளி காணவேண்டும்.

எல்லோருக்கும் நன்மை செய்வதாகச் சொல்கிறோம். ஒத்தாசை செய்வதாகச் சொல்கிறோம். ஆனால் விவசாயிகளுக்கு ஒத்தாசை யில்லை. ஏதோ ஆயிரம் பேர்களுக்கு டீசல் பம்பு செட் வாங்க உதவியதை வைத்துக்கொண்டு முழுதும் உதவி செய்துவிட்டதாகக் கூறமுடியாது. எனவே விவசாயிகளுக்கு ஊக்கம் கொடுக்கும் அளவிற்கு தள்ளுபடி செய்து, இந்த மசோதாவை ஏற்றுக் கொண்டு நிறைவேற்றினால் விவசாயிகளுக்கு ஓரளவு நிச்சயமாகப் பலன் கிடைக்கும். அப்படியில்லையென்றால் நிச்சயமாக பாதிக்கும் சூழ்நிலை ஏற்படும் என்பதை இந்த நேரத்தில் எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

இந்த மசோதா கொண்டு வருவது நூற்றுக்கு நூறு நியாயம். 5 ஏக்கர் அல்லது 10,000 ரூபாய்க்கு மேல் கடன்பட்டிருப்பவர்கள், 30,000 ரூபாய்க்கு மேல் இருக்கின்ற கடன்கள் ஆகியவற்றை என்ன செய்வது, தவணை முறைகளில் எப்படி அந்தப் பணத்தை வசூல் செய்வது, எந்த அளவிற்கு உற்பத்தியில் இலாபம் வருகிறது என்று கணக்கெடுத்து அந்த அளவிற்குச் சலுகை கொடுப்பதற்கு வாய்ப்பை உருவாக்கினால்தான் எதிர்காலத்திலே விவசாயிகள் நிச்சயமாகப் பிழைப்பார்கள். இல்லையென்றால் எங்கள் ஜில்லா வைப்போன்ற ஜில்லாக்களில் இருக்கின்ற விவசாயிகள் பட்டம் வேதனையைச் சொல்ல முடியாமல் இருக்கிறது. காரணம் அவர்கள் பம்பு செட்டுகளை நம்பியிருப்பவர்கள், கிணற்றை நம்பி யிருப்பவர்கள் ஏராளம். அந்த விவசாயிகள் பெரும் நஷ்டத்திற்கு உள்ளாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள் கிறேன்.

ஐந்து ஏக்கருக்கு மேல் இருப்பவர்கள், 30,000 ரூபாய் கடன் பட்டிருக்கும் விவசாயிகளுக்கு விகிதாச்சார முறையில் கடன் வசூலித்த இந்த மசோதாவை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அந்த

[திரு. கே. என். குமாரசாமி] [1975 அக்டோபர் 31]

விவசாயிகள் பட்டிருக்கும் கடன்களைப்பற்றி நல்லமுறையில் பரிசீலிக்க கமிட்டி போட்டு பரிசீலித்து, ரத்து செய்ய வேண்டிய நியாயமான கடன்களைப் பற்றி பரிசீலித்து ஒரு முடிவிற்கு வர வேண்டும். அப்படியில்லாமல், 11 பைசாவிலிருந்து 16 பைசா விற்கு மின்சாரக் கட்டணத்தை விவசாயிகளுக்குக் கூட்டி அவர்கள் உற்பத்தி செய்து இந்த நாட்டிலே அவர்கள் வாழ முடியும் என்று நினைத்தால் அது நடக்காத வேலை.

ஆகவே, அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்து முடிவுக்கு வரவேண்டும், கமிட்டி போடவேண்டும், கமிட்டி சரியான முறையில் பரிசீலிக்க வேண்டும். அந்த அடிப்படையில் இந்த மசோதாவை அரசாங்கம் ஏற்று நடத்த வேண்டுமென்று ஆளுங்கட்சி நண்பர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன் என்று சொல்லி, இந்த மசோதாவை ஆதரித்து அமர்கிறேன்.

திரு. எஸ். வடிவேல்: தலைவரவர்களே, எங்கள் கட்சியைச் சேர்ந்த தோழர் பழனிசாமி அவர்கள், விவசாயிகளின் கடனை ரத்து செய்யவும், விவசாயிகள் வாங்கிய கடனைக் குறைக்கவும் கொண்டு வந்திருக்கின்ற இந்த மசோதாவை ஆதரித்து ஒருசில கருத்துக்களைச் சொல்ல முற்படுகிறேன்.

இதற்குமுன்பு தமிழ்நாடு விவசாய சங்கத் தலைவர் திரு. அழகர்சாமி அவர்கள் பல்வேறு கருத்துக்களைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். குறிப்பாக, தேச விடுதலை இயக்கத்திற்கு முன்பு, 1936 ஆம் ஆண்டிலே கராச்சியிலே கூடிய காங்கிரஸ் மாநாட்டில், நம் முடைய நாடு விவசாயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட நாடு என்று மகாத்மா காந்தியடிகள் குறிப்பிட்டார்கள். 40 கோடி மக்களில் ஏறக்குறைய 30 கோடி மக்கள் கிராமங்களிலே வாழக் கூடிய மக்கள், அவர்களிலே 23 கோடி பேர் உழவுத் தொழிலைச் சார்ந்தவர்கள், அந்த 23 கோடி பேர்களிலேயும் 14 கோடி பேர் நிலமோ, குடியிருக்க மனைகளோ, தங்களுக்கென்று சொத்து சுகமோ இல்லாதவர்கள், உழைப்பேயே நம்பியிருப்பவர்கள் அந்த 14 கோடி பேர் என்று மகாத்மா காந்தியடிகள் விடுதலை இயக்கத்திற்கு முன்பு குறிப்பிட்டார்கள்.

1975 அக்டோபர் 31] [திரு. எஸ். வடிவேல்]

அந்த உழவுத் தொழில் சம்பந்தப்பட்ட மக்களின் வாழ்க்கை யிலே மாறுதல் ஏற்பட்டால்தான், மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டால்தான், சுபிட்சம் ஏற்பட்டால்தான் கிடைக்கும் சுதந்திரம் உண்மையான சுதந்திரமாக இருக்கும் என்று அன்றைக்கு மகாத்மா காந்தியடிகள் கூறினார்கள்.

ஆனால், சுதந்திரம் கிடைத்து ஏறக்குறைய 29 ஆண்டுகள் ஆகியும் கூட விவசாயிகள், விவசாயத் தொழிலாளர்கள் கடனிலே வாழ்ந்து கடனிலேயே முடிக்க வேண்டிய துர்ப்பாக்கியமான நிலைமை இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கும்பொழுது நம்முடைய அரசு இதைப்பற்றி இன்றைக்குச் சிந்திக்க வேண்டும் என்பதைத் தான் நான் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலேயே தமிழ்நாட்டிலேதான் மக்கள் அதிகமாகக் கடன்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று ஆய்வுக் குழுவிலே கூறியிருக்கிறார்கள். ஏறத்தாழ 470 கோடி ரூபாய் கடன்பட்டிருக்கிறார்கள். வேறு எந்த மாநிலத்திலும் இந்தக் கடன் அவ்வளவு இல்லை. கடன் வாங்கியவர்கள் என்று சொல்லும்போது அடித்தளத்தில் இருக்கிற தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள், உழவுத் தொழில் செய்யக்கூடிய விவசாயத் தொழிலாளிகள் ஆகியோரை எடுத்துக் கொண்டால் பிறந்தது முதல் இறக்கும் வரை கடன்தான். கடனிலே பிறந்து, கடனிலே வாழ்ந்து, கடனிலே சாக வேண்டிய துர்ப்பாக்கியமான நிலையிலே இருக்கிறார்கள்.

ஹைகோர்ட் நீதிபதி கணபதியா பிள்ளை கமிஷன் தஞ்சை ஜில்லாவில் ஏன் போராட்டம் நடக்கிறது, என்பதை ஆய்வு செய்தது. ஆண்களுக்கு 180 நாட்களும், பெண்களுக்கு 132 நாட்களுந்தான் வேலை கிடைக்கிறது. மீதி நாட்கள் வேலை கிடைக்கவில்லை. ஆகையால் கடன் வாங்கிச் சாப்பிட வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள்.

குறிப்பாக, விவசாயத் தொழிலாளிகள் கடன் வாங்கினால் எப்படிக்க கொடுக்க முடியும்? உழவுத் தொழிலில் பண்ணையாளாக, அத்துக் கூலியாக இருப்பவர்கள் கடன் வாங்கினால் எப்படிக்க கொடுக்க முடியும்? அவர்களுக்கு வருஷத்தில் பாதி நாட்கள்தான் வேலை. நகர சுத்தித் தொழிலாளியாக இருந்தால் கூட மாதச் சம்பளம் உண்டு. பிராவிடென்ட் நிதி உண்டு. ஒப்புகை நிதி

[திரு. எஸ். வடிவேல்] [1975 அக்டோபர் 31]

உண்டு. மற்றத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களுக்கு—ரயில்வே தொழிலாளியாக இருந்து கால், கை அங்கீனமானால் பென்ஷன் உண்டு. மில் தொழிலாளிகள், மற்றத் தொழிலாளிகளுக்குப் பல சலுகைகள் இருக்கின்றன. இந்த விவசாயத் தொழிலாளி கடைசி காலம் வரையில், உடம்பில் பலம் இருக்கும் வரையில் வேலை செய்ய வேண்டும். அப்படி வேலை செய்கிறவனுக்குக் கிடைக்கிற பென்ஷன் என்ன? அவன் பிணத்தைக் கருவ மரத்தை வைத்துக் கொடுத்து; இல்லாவிட்டால் ஒரு பூவரசு மரத்தை வெட்டிக் கொடுத்து என்பதுதான் அவர்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய பென்ஷன்.

இந்தத் தொழிலைப் பற்றி ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் வள்ளுவர்—

“உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்றெல்லாம்
தொழுதுண்டு பின் செல்பவர்”

என்றார். நான் சபாநாயகர் மூலமாக புதிய குறள் சொல்லுகிறேன்—

“உழுதுண்டு வாழ்வார் எல்லாம் சாவார் தொழுதுண்டு
பின் செல்பவர் எல்லாம் தொந்தி பெருப்பார்”

என்ற குறளை மாற்ற வேண்டிய துர்ப்பாக்கியமான நிலையில் இன்று உழவுத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிற விவசாயிகள் இருக்கிறார்கள்.

இந்த நிலையில் விவசாயத் தொழிலாளிகள் வாங்கியுள்ள கடன் முழுவதையும் ரத்து செய்வது நல்லது. அந்த வகையில் உத்திரப் பிரதேச அரசாங்கம் ஆதி வாசிகள், அரிசன மக்கள் வாங்கிய கடன்களை ரத்து செய்திருக்கிறார்கள். நம்முடைய அரசும் விவசாயத் தொழிலாளிகள் சம்பந்தப்பட்டு ஆதிவாசிகள், அரிசன மக்கள் வாங்கிய கடனை ரத்து செய்ய வேண்டும்.

திரு. எம். ஏ. லத்தீப்: மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களுக்குத் தொந்தி பெருத்திருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன்.

திரு. எஸ். வடிவேல்: எனக்குத் தொந்தி கிடையாது. சீக்கினால் அப்படி இருக்கிறது. ஆப்பரேஷன் பண்ணியதால் அப்படி இருக்கிறது.

1975 அக்டோபர் 31] [திரு. எஸ். வடிவேல்]

காங்கிரஸ் கட்சி உறுப்பினர் திரு. குமாரசாமி அவர்கள் சொன்னார்கள். தமிழ்நாட்டில் ஏழு லட்சம் பம்பு செட்டுகள் இருக்கின்றன. வேறு எந்த மாநிலத்திலும் இந்த அளவுக்கு இல்லை. இந்த மின்சாரக் கட்டணத்தை 11 பைசாவாக இருந்ததை மேலும் 5 பைசா கூட்டிவிட்டார்கள். எப்படி விவசாயம் நடக்கும்? முன்பு நடத்திய போராட்டத்தை அமைதிப்படுத்தி நைசாக இப்போது கொண்டு வந்து விட்டார்கள். அவசரச் சட்டத்தைப் பயன்படுத்தி இப்படிக் கொண்டு வரக்கூடாது.

கடன்கள் சம்பந்தப்பட்டவரை இதைப் பரிசீலனை செய்ய ஒரு குழு அமையுங்கள். மூன்று ரூபாய், நான்கு ரூபாய் கடனை ரத்து செய்யப் போவதாக ஜனங்களிடம் ஒரு அபிப்பிராயம் இருந்து வருகிறது. நியாயமற்ற கடன்களை ரத்து செய்யப் பரிசீலனை செய்து நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். ஐந்து ஏக்கருக்குக் கீழே வைத்திருப்பவர்கள் வாங்கிய கடனை, நியாயமற்ற கடனை ரத்து செய்ய வேண்டும். 1967-க்கு பிறகு வாங்கிய கடன்கள் அவ்வளவையும் பரிசீலனை செய்து அந்தக் கடன்களை ரத்து செய்ய வேண்டும்.

சென்ற வருஷம் வறட்சியின் போது வாங்கிய கடன்களைக் கூட அவர்களால் செலுத்த முடியவில்லை.

குறுவை தஞ்சையில் புகையாகி விட்டது. நாகப்பட்டினம் எம்.எல்.ஏ. ராஜமாணிக்கம் 3 ஏக்கரில் 300 கலம் வரும் என்று எதிர்பார்த்தார்கள். 3½ மூட்டைதான் நெல் கிடைத்தது. மழை அதிகமாகப் பெய்து முளைத்து விட்டது.

நியாயமற்ற கடன்களை, கொடுக்க முடியாத கடன்களைப் பற்றிப் பரிசீலனை செய்து ரத்து செய்யவேண்டும்; குறிப்பாக அரிசன மக்கள், ஆதிவாசிகள் வாங்கிய கடனை ரத்து செய்து, அரசாங்கம் மசோதாவை ஏற்றுக் கொண்டு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. எம். ஏ. லத்தீப்: தலைவர் அவர்களே, இந்த மசோதாவை நான் ஆதரிக்கிறேன். இந்த மசோதா ஒரு நல்ல நோக்கத்தோடு கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் இதை மாண்புமிகு

[திரு. எம். ஏ. லத்தீப்] [1975 அக்டோபர் 31]

உறுப்பினர்கள் சொல்லுகின்ற கருத்தின் அடிப்படையில் ஒரு நல்ல சட்டத்தை அரசாங்கமே கொண்டு வந்தால் கூட நன்றாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

இந்திய விவசாயிகளைப் பற்றிப் பன்நெடுங்காலமாகவே ஒரு பழமொழி இருக்கிறது—

‘The Indian farmer is born in debt, lives in debt and dies in debt’.

என்று பன்நெடுங்காலமாகவே சொல்லப்பட்டு வருவதை நாமெல்லாம் அறிந்திருக்கிறோம்.

அவன் கடனிலேயே பிறக்கிறான்; கடன் தொல்லையை அனுபவித்துக் கொண்டே வாழ்கிறான்; பிறகு கடனாளியாகவே மடிந்து விடுகிறான் என்ற ஒரு பழமொழி பன்நெடுங் காலமாகவே நம்முடைய நாட்டிலே நிலவி வருகிறது.

சுமார் 80 சதவிகிதம் விவசாயப் பெருங்குடி மக்களைக் கொண்ட இந்த நாட்டில் நாம் விவசாயிகள் முன்னேற்றத்திற்காகவும் அவர்கள் இன்றைக்கு அனுபவித்து வருகிற கடன் தொல்லையைப் போக்குவதற்காகவும் சரியான முறையில் நடவடிக்கைகளைப் போதிய அளவுக்கு எடுக்கவில்லையோ என்ற ஐயப்பாடு இன்றைக்கும் இருந்து வருகிறது.

பல சட்டங்களை நாம் நிறைவேற்றியிருக்கிறோம். விவசாயிகளுடைய இன்னல்களையும், இடுக்கண்களையும் அவர்கள் அனுபவித்து வருகிற கடன் தொல்லைகளையும் நீக்குவதற்குப் பல சட்டங்களை நாம் இயற்றியிருக்கிறோம். ஆனால் என்னதான் சட்டங்களை இயற்றினாலும் சட்டங்களை நாம் நிறைவேற்றுகிற முறைகளிலே பல்வேறு விதமான குறைகள் இருக்கின்றன என்ற காரணத்தாலோ அல்லது இந்தச் சட்டங்களை எல்லாம் அமல்படுத்துவதற்கான அதிகாரங்களைப் பெற்றிருக்கிறோம்; கீழ் அளவில் இருக்கிற அதிகாரிகளுடைய ஒரு நிச்சயமற்ற பொறுப்புணர்ச்சியற்ற தன்மைகளினாலே இன்றைக்கு விவசாயப் பெருங்குடி மக்கள் கடன் தொல்லையில் வாடிக் கொண்டிருக்கிறார்களோ என்ற நிலை ஏற்படுகிறது.

1975 அக்டோபர் 31]

[திரு. எம். ஏ. லக்ஷ்மி]

ஒரு உண்மை எல்லோரும் அறிந்த ஒன்றாகும். அதை மறுத்துப் பயன் இல்லை. அதைப் போக்குவதற்கு என்ன நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும் என்பதைத்தான் நாம் ஆராய வேண்டும். ஆனால் சமுதாய ரீதியில் சில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டாலொழிய, விவசாயப் பெருங்குடி மக்களிடையே இருக்கின்ற சில சமூகப் பழக்க வழக்கங்களிலே மாற்றங்கள் ஏற்பட்டாலொழிய சமுதாயத்திலே இருக்கிற செல்வாக்குப் பெற்றவர்கள், பெருந்தனக்காரர்கள், பணக்காரர்கள் இவர்களுடைய போக்கிலே ஒரு மாறுதல் வருகிற வரையில் விவசாயப் பெருங்குடி மக்களுக்கு விடிவு காலம் இல்லை என்பதை உணர வேண்டும்.

விவசாயிகளுக்கு ஒரு சமுதாய மாற்றத்தை எந்த வகையில் கொண்டு வரமுடியும்? சட்டத்தால் கொண்டு வர முடியுமா அல்லது சில கட்டாயங்களை நாமாகவே ஏற்படுத்திக் கொண்டு அந்த நெறிகளை எல்லாம், முறைகளை எல்லாம் கடைப்பிடித்துத்தான் நுக வேண்டுமென்ற கட்டாய முறையின் வாயிலாக இவைகளைக் கொண்டு வர முடியுமா என்பதை ஆராய்ந்து, எது விவசாயப் பெருங்குடி மக்களுக்கு நன்மை பயக்குமோ அந்த முறைகளை நிச்சயமாகக் கடைப்பிடிக்க நாம் கடமைப்பட்டவர்களாக இருக்கிறோம்.

இன்றைக்கு விவசாயிகள் பல்வேறு வகையிலே பணத்தை மற்றவர்களிடம் இருந்து பெற்று கடனாளியாகி இருக்கிறார்கள். ஏன் அவர்கள் கடன் வாங்க வேண்டுமென்ற கேள்வி எழுமானால் கடன் வாங்காமல் விவசாயத் தொழிலை நடத்த முடியாத நிலைமை இருக்கிறது. சிறிய விவசாயிகளாக இருந்தாலும், பெரிய விவசாயியாக இருந்தாலும் கடன் வாங்காமல் விவசாயத்தை நடத்த முடியாது என்ற நிலைமை இன்றைக்கு நாட்டிலே இருக்கிறது. அதற்குக் காரணம், நம்முடைய விவசாயம் என்பது ஒரு தொழிலைப் போல், தொழிற்சாலையில் மூலதனத்தைப் போட்டு இவ்வளவு 'ஆப்டிமம் லெவல் ஆப் ப்ரொடக்ஷன்' செய்ய வேண்டுமென்ற முறையில் சில திட்டங்களை வகுத்து இவ்வளவு ப்ரொடக்ஷன் செய்ய வேண்டுமென்று தொழிற்சாலையில் செய்கிறார்களே அந்த அளவுக்கு என்னதான் திட்டங்கள் வகுத்தாலும் விவசாயத் துறையில் அந்தத் திட்டம் நிறைவேறுவது இல்லை என்பதை நாமெல்லாம் உணர்ந்திருக்கிறோம்.

[திரு. எம். ஏ. லக்ஷ்மி]

[1975 அக்டோபர் 31]

(பிற்பகல் 12-30)

இதற்குக் காரணம் நம்முடைய விவசாயத் தொழில் பருவ மழைக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்கிறது என்பது முக்கிய காரணங்களில் ஒன்று.

விவசாயிகள் கடன் வாங்கி, கடன் வாங்கிய பணத்தைக் கொண்டு விதை வாங்கி, உரம் வாங்கி, அல்லது விவசாயத் தொழிலுக்கான கருவிகள் வாங்கி விவசாயத்திலிருந்து பலன் கிடைக்கிற வரையில் தன் குடும்பத்தை நடத்துவதற்கான அத்தியாவசியப் பொருள்களையும், வாங்கி, அவன் நம்பிக்கையோடு விவசாயத்தைச் செய்கிறான் மழை வருவதில்லை. மழை வந்தால்தான் விவசாயி தான் நினைத்த அளவிற்குப் பயனைப் பெற முடியும். மழை பெரிதாக வந்தாலும் அதனால் பாதகம் ஏற்படும் நிலைதான் ஏற்படுகிறது. ஆக, இது ஒரு காம்ப்ளிங், ஒரு சூதாட்டம் போல் இன்று நடைபெறுவதால் எதிர்பார்க்கிற பலனை இந்த வகையில் பெறமுடியும் என்று எந்த விவசாயியாலும் பெற முடிவதில்லை.

கடன் வாங்கி விவசாயம் செய்தால் அதிலிருந்து கிடைக்கிற பலனை வைத்துக் கொண்டு கடனைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிடலாம் என்று விவசாயி நினைக்கிறான். ஆனால் பல நேரங்களில் மழை யின்மை காரணமாகவோ அல்லது அதிகமான மழை காரண மாகவோ அல்லது இயற்கையின் கோளாறுகள் காரணமாகவோ விவசாயி நஷ்டத்திற்குள்ளாகிறான். கடனாகப் பெற்ற பணத்தைத் திரும்பக் கொடுக்கமுடியாமல் கஷ்டப்படுகிறான். மீண்டும் அதே தொழிலை செய்ய வேண்டிய நிலையில்தான் அவன் இருக்கிறான். அந்தத் தொழிலை தொடர்ச்சியாக மேற்கொள்ள வேண்டி யிருப்பதால் விவசாயி மேலும் கடன் வாங்கி தொழிலை நடத்தக் கூடிய நிலையில்தான் இருக்கிறான். ஆகவேதான், நம் விவசாயிகள் எப்போதும் கடன் தொல்லையில் இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இது ஒரு உண்மை.

இன்று பல்வேறு வகைகளில் விவசாயிகளுக்கு அரசாங்கம் கடன் கொடுக்கிறது. அண்ணா அவர்களின் அறிவுரைப்படி நாட்டில் பசுமைப் புரட்சி ஏற்படுத்தவேண்டும் என்பதற்காக திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியில் பல்வேறு வகைகளிலும் விவசாயிகளை முன்னேற்றிவிடப்பதற்காக, பசுமைப் புரட்சி நாட்டில்

1975 அக்டோபர் 31]

[திரு. எம். ஏ. லத்தீப்]

மலர வேண்டும் என்பதற்காக பல்வேறு திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. விவசாய பெருங்குடி மக்களுக்கு மாடு வாங்க, உரம் வாங்க, விவசாயக் கருவிகள் வாங்க இன்று மானியமாகக் கூட அரசு வழங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. விவசாயிகளுக்கு இன்று அரசு கடன்கள் தருகிறது. கூட்டுறவுத் துறையிலிருந்தும், கூட்டுறவு பாங்குகளிலிருந்தும் அவர்கள் கடன் பெறுகிறார்கள். தனிப்பட்டவர்களிடம் இருந்தும் கூட அவர்கள் கடன் பெற்று விவசாயம் செய்கிறார்கள். அரசாங்கத்திலிருந்து கடனாகப் பெறுகின்ற ஒரு முறை இன்றைக்கு பரவலாக்கப் படவேண்டும் என்பது என் வேண்டுகோள். விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்கப்படுகிற மானியத்திற்கு மேலாக அவர்களுக்குக் கடனாகக் கொடுப்பதற்கு ஒரு பெருந்தொகையை நிதி ஒதுக்கீடு செய்து விவசாயிகளுக்குப் போதிய அளவிற்குக் கடன் கொடுக்கக்கூடிய ஒரு நிலை உருவாக்கப்படுமானால் பெருமளவு வட்டியைக் கொடுத்துத் தனியார்களிடமிருந்து கடன் வாங்கும் தொல்லையிலிருந்து அவர்கள் விடுபடுவார்கள். இதை அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும்.

இன்று நாட்டில் யாருக்கு முதலிடம் கொடுக்கவேண்டும்? தொழிற்சாலைகள் நாட்டில் அதிகமாக ஏற்படவேண்டும், உண்மைதான். பல்வேறு துறைகளில் வளர்ச்சி ஏற்படவேண்டும், உண்மைதான். நகர்ப்புற வளர்ச்சித் திட்டங்கள் வேண்டும், உண்மைதான். கல்வித் துறையில் முன்னேற்றம் காணவேண்டும், உண்மைதான். யாரும் மறுக்கவில்லை. ஆனால் அட்மோஸ்ட் ப்ரயாரிட்டி யாருக்குக் கொடுக்கப்படவேண்டுமென்றால்—இந்த நாட்டில் கல்வி வளர்ச்சி ஏற்படவேண்டுமென்றால், பொருளாதார அடிப்படையைப் பலப்படுத்தவேண்டுமென்றால் விவசாயப் பெருங்குடிமக்களின் வாழ்க்கையில் ஒரு பெருத்த மாறுதலைக் கண்டேயாக வேண்டும். பசுமைப் புரட்சியின் உண்மைப் பலன்களை அவர்கள் அனுபவிக்கும் வகையில் திட்டங்கள் தீட்டப்படவேண்டும். ஆகவே, விவசாயிகளுக்குக் கடன் கொடுப்பதற்காக ஒரு பெருந்தொகையை ஒதுக்கினால் நலமாகயிருக்கும். அப்படிச் செய்தால் தனிப்பட்டவர்களிடம் கடன் வாங்கக் கூடிய ஒரு நிலை விவசாயிகளுக்கு ஏற்படாது. கூட்டுறவுத் துறையில் இன்று கடன் கொடுக்கிறார்கள். அது வரவேற்கக்கூடியதுதான். ஆனால் ஒன்றைக் கவனிக்க வேண்டும். அதிலுள்ள செயல்முறைச் சிக்கல்களை அரசு கவனிக்க வேண்டும்.

[திரு. எம். ஏ. லத்தீப்]

[1975 அக்டோபர் 31]

கூட்டுறவுத்துறையில் கடன் வாங்கவேண்டுமென்றால் சில அத் தாட்சிகளைச் சிலரிடமிருந்து பெறவேண்டியிருக்கிறது. கிராம அதிகாரிகளிடம் விவசாயிகள் சில அத்தாட்சிகளைப் பெற்றுத்தான் வங்கிகளை அணுக முடியும் என்ற நிலையைப் பார்த்தால் எல்லா கிராம அதிகாரிகளையும் நான் குற்றஞ்சாட்ட விரும்பவில்லை. இன்றைக்கிருக்கிற செயல்முறை அப்படி இருக்கிறது. கிராம அதிகாரிகளிடம் அத்தாட்சி பெறுவது என்பது அவ்வளவு சாதாரண விஷயம் அல்ல. பல்வேறு வகைகளில் அத்தாட்சிப் பத்திரங்கள் அவர்களால் வழங்கப்படுகின்றன. கிராம அதிகாரிகளிடம் சென்றுதான் அல்லது ஏனைய அதிகாரிகளிடம் சென்று சில அத்தாட்சிப் பத்திரங்களைப் பெற்றுத்தான் கூட்டுறவுத்துறையிலுள்ள வங்கிகளில் கடன் கோர மனு கொடுக்கவேண்டும் என்றிருக்கிற முறையில் சில மாற்றங்களைச் செய்தால் நன்றாக யிருக்கும்.

கூட்டுறவுத் துறையில் கடன் வாங்க அவர்கள் கேட்கிற பல் வேறு கேள்விகளுக்கு விளக்கங்கள் அளிக்க வேண்டியிருக்கின்றன. ஒரு சாதாரண விவசாயி தாமாகவே வங்கிக்குச் சென்று கடன் பெறுகிற அளவிற்கு இன்று செயல்முறை இல்லை. நடுநிலையாளர் சிலரை வைத்துக்கொண்டுதான் செல்லவேண்டியிருக்கிறது. அப்படிச் செல்லும்போது அவர்களுக்கு முழுப் பணமும் வந்து சேருவதில்லை. இது ஒரு உண்மை. ஆயிரம் ரூபாய் கடன் வாங்குவதாக இருந்தால் குறைந்தபட்சம் ரூ. 300 ஆவது செலவு செய்யவேண்டிய நிலையில் விவசாயி இருக்கிறான். கடன் வாங்குவதற்கு முன்பே முந்தாறு ரூபாய் செலவு செய்துவிட்டு ஆயிரம் ரூபாய் பெற்று அவன் எப்படி விவசாயத்தைச் செய்யமுடியும் என்பதை நினைத்துப் பார்க்கவேண்டும்.

கோவாப்பரேட்டிவ் சூப்பர்வைஸர்ஸ் ஃபார் லோன் கலக்ஷன் என்றிருக்கிறார்கள். திரு. செல்வராஜ் அவர்கள் உன்னிப்பாகக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இந்தத் துறையிலே ஈடுபட்டிருப்பவர் என்ற காரணத்தால் அவர்களைக் கவனமாகக் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்த சூப்பர்வைஸர்ஸ் கடன் தொகையை வசூலிக்கப் போகிறார்கள். ஆனால் உண்மையில் என்ன நடக்கிறது என்றால். ஒரு தவணையில் இவ்வளவு பணம் கட்டவேண்டும் என்ற ஒரு முறை இருக்கிறது.

1975 அக்டோபர் 31]

[திரு. எம். ஏ. லத்திப்]

இந்த ரூப்பர்வைஸர் போய் கடன் தவணைத் தொகையைக் கேட்கிறார்கள். விவசாயி டைம் வேண்டுமென்று கேட்கிறான், போதிய பணம் இல்லாததால். கட்டாயப்படுத்தி வாங்குவது எவ்வளவோ நல்லது. ரூ. 500 பாக்கி இருந்தால் ஒரு ஐம்பது ரூபாயை வாங்கிக் கொண்டு—நான் நடப்பதைச் சொல்கிறேன், குற்றஞ் சாட்டவேண்டுமென்று சொல்லவில்லை, தயவுசெய்து குற்றச்சாட்டாக நினைக்க வேண்டாம், நடப்பதைச் சொல்கிறேன்—போய் விடுகிறார். இதற்கு அரசு என்ன செய்யமுடியும்? கீழ்நிலையில் இருப்பவர்கள் அப்படிச் செய்கிறார்கள். கிராம மக்களோடு பழகியிருப்பவன் என்ற முறையில் சொல்கிறேன். அமைச்சர்களும் பழகியிருப்பார்கள். விவசாயத்தில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் இருக்கிறார்கள் ஐம்பது ரூபாயை வாங்கிக் கொண்டு ஏதாவது எழுதிவிட்டு வந்து விடுவார்கள். மீண்டும் ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு செல்கிறார்கள். மீண்டும் இதே நடக்கிறது. ஆனால் விவசாயி திரும்ப ஒன்றும் செலுத்தவில்லை என்றுதான் ரிக்கார்டில் இருக்கிறது. இறுதியில் அந்தப் பணம் அக்கூட்டிலேட்டட் லோனாகி விடுகிறது. ரூ. 500 ரூ. 5,000 ஆக உயருகிறது. விவசாயி கடன் தொல்லை யில் மூழ்கி நிலத்தை விட்டுப் போகிற சூழ்நிலை உருவாகிறது.

ஆகவே நான் அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஒரு சாதாரண விவசாயி தானாகவே வங்கிகளுக்குச் சென்று கடன் பெறும் நிலை உருவாக்கப்படவேண்டும். மண்டிக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் சென்று பணம் கடன் வாங்குகிறார்கள் விவசாயிகள். பயிர் பக்குவப்பட்ட நிலையில் இருக்கும். மூன்று வாரங்களில் அறுவடையாகும், நான் பணத்தைக் கொடுத்துவிடுகிறேன், எனக்கு கொஞ்சம் பணம் தேவை என்று மண்டிக்காரரிடம் பணம் வாங்குகிறார்கள். அவன் ஒரு பத்திரத்தில் எழுதிப் பணம் கொடுக்கிறான்.

மண்டிக்காரன் என்ன செய்கிறான் என்றால், தன்னிடம் எந்த விவசாயி பணம் கடன் வாங்குகிறாரோ, அவர் தன்னிஷ்டம் அறுவடை செய்கிற நெல்லை அல்லது வேறு தானியங்களை விற்க வேண்டும் என்று எழுதி வாங்கிக்கொள்கிறான்.

திரு. எம். செல்வராஜ்: பேரவைத் தலைவரவர்களே, நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் லத்திப் அவர்கள் இங்கே கூட்டுறவுத் துறையைப் பற்றிச் சில கருத்துக்களை எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

[திரு. எம். செல்வராஜ்]

[1975 அக்டோபர் 31]

பொதுவாக எல்லா மாவட்டங்களிலும் மத்திய கூட்டுறவு வங்கியின் மூலமாக விவசாயிகளுக்கு கார்டுகள் வழங்கப்பட்டு இருக்கின்றன. நாங்களே வழங்கியிருக்கிறோம். ஒவ்வொரு சொசைடியும் தெளிவாக ஒவ்வொரு உறுப்பினருக்குச் சொத்து இவ்வளவு, இந்த அளவுக்குக் கடன் வாங்கலாம் என்பதைக் குறித்துக் கொடுத்து இருக்கிறோம். கூட்டுறவுத் துறையில் கடன் பெறுவதில் விவசாயிகளுக்குக் கஷ்டம் இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். 7, 8 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்த கஷ்டங்கள் இப்போது படிப்படியாகக் குறைத்து, உடனுக்குடன் கொடுப்பது மாத்திரம் அல்லாமல், விவசாயிகளுக்கு நேரடியாகச் செக் மூலமும் பணம் பட்டுவாடா செய்து வருகிறோம்.

அது மட்டுமல்லாமல், சூப்பர்வைஸ் செய்து வருகிறோம். செக்கிங் இன்ஸ்பெக்டர்கள் நியமித்து இருக்கிறோம். ஆகவே, குறிப்பிட்ட இடத்தில் தவறு நடந்து இருந்தால் முறைப்படி உடனடியாக தற்காலிகமாக வேலை நீக்கம் செய்தல் போன்றவற்றைச் செய்து வருகிறோம்.

கூட்டுறவுத் துறைக்கென்றே தனிப் போலீஸ் கொடுத்து இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கிரிமினல் வழக்குகள் எல்லாம் எடுத்து வருகிறார்கள். இன்று தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் கூட்டுறவுத் துறையில் விவசாயிகள் மிகவும் சலபமாகக் கடன் பெறுகிறார்கள். அதில் எந்தவிதமான கஷ்டமும் இல்லை என்று நான் விளக்கிக் கூற விரும்புகிறேன்.

திரு. எம். ஏ. லத்தீப் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் விளக்கத்திற்கு நன்றி. மேலே இருப்பவர்கள் அந்தத் துறை நன்கு நடக்கவேண்டுமென்ற நல்லெண்ணத்தின் அடிப்படையில் பணியாற்றுகிறார்கள். அந்தத் துறை எந்த அடிப்படைக் கருத்தில் தொடங்கப் பட்டதோ, அந்த வகையில் அந்தத் துறை ஆரம்பித்த திட்டங்களின் பயன் முழு அளவில் யாருக்குக் கிடைக்கவேண்டுமோ அவர்களுக்குப் போய்ச் சேரவேண்டுமென்று பாடுபடுகிறார்கள். மாண்புமிகு உறுப்பினர் செல்வராஜ் பொறுப்பேற்றுக்கொண்ட பிறகு மிக்க திறமையோடு பணியாற்றி வருகிறது என்பதை அறிவேன். நான் சொல்வது குற்றச்சாட்டு அல்ல என்று முன்பே சொன்னேன். நடைமுறையில் சில சிக்கல்கள் இருக்கின்றன.

1975 அக்டோபர் 31]

[திரு. எம். ஏ. லத்திப்]

நடைமுறையில் சில கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. கிராமப்புறங்களில் இப்படி நடக்கின்றது என்பதை அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருவதற்காகச் சொன்னேனே அல்லாமல் வேறு அல்ல.

செக்கிங் இன்ஸ்பெக்டர்கள் இருக்கிறார்கள், சூப்பர்வைசர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பது உண்மைதான். கொலை செய்வது குற்றம் என்று சட்டம் இருக்கிறது. ஆனால் கொலை நாட்டில் நிகழாமலா இருக்கிறது. அதனால் போலீஸ்காரர்கள் செயல்படவில்லை என்று சொல்வது? போலீஸ்காரர்கள் திறமையாகத்தான் வேலை செய்கிறார்கள். அப்படி இருந்தும் சில நேரங்களில் கொலை நடந்து விடுகிறது. சிலர் திருடி விடுகிறார்கள். நாட்டிலே குற்றங்கள் நடைபெறுகின்றன என்ற காரணத்திற்காகத்தான் சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டு, அவைகளை அமல் படுத்த நிர்வாகத்தை அமைக்கிறோம். அந்த நிர்வாகம் சரியான முறையில் திறமையோடு செயலாற்றினால், சிறப்பான சீர்திருத்தக் கொள்கைகள், முனைப்புத் திட்டங்கள் எல்லாம் நல்ல வகையில் நிறைவேறும். ஆகவே, இன்று விவசாயிகள் அனுபவித்து வரும் இன்னல்களை அரசு நல்ல முறையில் கவனித்து, அதற்குத் தகுந்த வகையில் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்த நிலைமைகளை மாற்ற முடியுமா? முடியாது. இன்று இருக்கும் சட்ட திட்டங்களால் அதை மாற்ற முடியாது. ஆகவே, அதற்கு ஏற்ற வகையில் ஏதாவது சட்டத் திருத்தம் செய்ய முடியுமா என்பதை அரசு கவனிக்கவேண்டும் என்று வலியுறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன்.

இன்று இருக்கும் சட்ட திட்டத்தின் வரையரையை மீறி நாம் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. அதை நாங்கள் உணர்கிறோம். ஆகவேதான் இன்று இருக்கும் சட்ட திட்டங்களை, அதனால் நிர்வாகத்தில் ஏற்படும் குறைகளை எல்லாம் நீக்கும் வகையில் நீங்கள் சில வழி முறைகளை அமைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொன்னேன்.

மண்டிகளைப் பற்றிச் சொல்ல வருகிறேன். ஆயிரம் ரூபாய் முன்பணம் கொடுத்து விட்டு, கட்டாயமாகப் பொருள்களை அவர்களிடத்தில் கொடுக்க வேண்டுமென்று விவசாயிகளை வற்புறுத்துகின்றனர். கொள்முதல் செய்யும் போது மார்க்கெட் விலை எவ்வளவு இருந்தாலும், அந்த விலையை அவர்கள் கொடுப்பது இல்லை.

[திரு. எம். ஏ. லத்திப்]

[1975 அக்டோபர் 31]

குறைந்த விலைக்குத்தான் எடுத்துக்கொள்கிறார்கள். அப்படி அவர்கள் கொடுக்கவில்லையென்றால், அவர்களை மிரட்டி நடவடிக்கை எடுப்பேன் என்று சொல்கிறார்கள். அவர்களும் வாக்கு கொடுத்து விட்டோம், கட்டுப்படுகிறோம் என்று சொல்லி கொடுத்து விடுகிறார்கள். நஷ்டம் ஆனாலும் பரவாயில்லை, நாளைக்கு கோர்ட்டுக்கு யார் போய்க்கொண்டு இருப்பது என்று கொடுத்து விடுகிறார்கள். ஆகவே, அவர்களுக்கு நஷ்டம் ஏற்படாத வகையில் பாதுகாப்பு கொடுப்பதற்கு அரசாங்கம் ஏதாவது திட்டங்களை வகுத்தால் நன்றாக இருக்கும். எல்லாவற்றிற்கும், மேலாக பிரையாரிட்டி கொடுத்து இதைக் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இன்று விவசாயப் பெருங்குடி மக்களிடத்தில் பலவிதமான சிக்கல்கள் ஏற்பட்டு இருக்கின்றன. விவசாயத் துறைக்கு நம்முடைய நாட்டைப் பொறுத்தவரையில், பருவ காலத்தில் மழை பெய்தால்தான் தண்ணீர் உண்டு. காவேரி ஒளிகிற தஞ்சை மாவட்டமாக இருந்தாலும் சரி, வடாற்காடு மாவட்டமாக இருந்தாலும் சரி, தென்னாற்காடு மாவட்டமாக இருந்தாலும் சரி, எந்த மாவட்டமாக இருந்தாலும், அங்கே போதிய அளவுக்கு மழை பெய்யாவிட்டால் பயிர்கள் நாசமாகிவிடுகின்றன.

நாம் அதிகமாக ஏரிகளையும், ஊருணிகளையும்தான் பயன்படுத்துகிறோம். வடாற்காடு மாவட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டால், பல—ஊருணிகள்—ஏரிகளில் தண்ணீர் கிடையாது. நாம் டாங்குகைக் கட்டுகிறோம். நிறைய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களை வகுத்து இருக்கிறோம். பல ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்த பெரியவர்கள் பல ஏரிகளை ஏற்படுத்திச் சென்று இருக்கிறார்கள். அப்போது எல்லாம் பெரிய பெரிய இன்ஜினியர்கள் இல்லை. அப்படியிருந்தும் ஒரு ஏரி நிரம்பி வழிந்தால், அதில் இருந்து வழியும் நீர் இன்னொரு ஏரிக்குப் போகும், இப்படி ஒரு ஏரிக்கும் இன்னொரு ஏரிக்கும் தொடர்பு வைத்து கால்வாய் வெட்டி நீர்ப்பாசன அமைப்புகளைச் செய்து வைத்திருந்தனர்.

ஆனால், இன்று வருத்தத்தோடு சொல்லிக்கொள்கிறேன். அந்த ஏரிகள் எல்லாம் இன்று சரிவர பராமரிக்கப்படாமல் இருக்கின்றன. மழை பெய்து இருக்கிறது. ஆனால் எல்லா ஏரிகளிலும் தண்ணீர்

1975 அக்டோபர் 31] [திரு. எம். ஏ. லத்தீப்]

இல்லை—வடாற்காடு மாவட்டத்தைப் பொறுத்து மட்டும் சொல்விக் கொள்கிறேன்—பாலாற்றில் கடந்த 6 மாதகாலமாக தண்ணீர் போய்க்கொண்டு இருக்கிறது. நீண்ட நாட்களாக ஒரு திட்டம் இருக்கிறது, பாலாற்றின் படுகையிலிருந்து கால்வாய்களை வெட்டி ஏரிகளுக்குத் தண்ணீர் விடுகின்ற திட்டம். அத்திட்டத்தின் பெயர் “பாலாறு நீர்ப்பாசனத் திட்டம்” என்று இருக்கிறது. அந்த நீர்ப்பாசனத் திட்டத்தின்கீழ் தாமல் என்ற ஏரிக்குத் தண்ணீர் கொண்டுவருவது என்று திட்டம் இருக்கிறது.

திரு. பெ. சௌந்தரபாண்டியன் : பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர் சார் மாண்புமிகு உறுப்பினர் பழனிசாமி அவர்கள் கொடுத்துள்ள சட்ட முன்வடிவு விவசாயக் கடன் பற்றித்தான் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் உறுப்பினர் திரு. லத்தீப் அவர்கள் நீர்ப்பாசனத்தைப் பற்றி பேசிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். இது எந்த விதத்தில் பொருத்தம்?

திரு. எம். ஏ. லத்தீப் : புரிந்து கொள்பவர்களுக்குப் பொருத்தம் தெரியும்.

திரு. பெ. சௌந்தரபாண்டியன் : எந்த விதத்தில் பொருத்தம் என்பதை திரு. லத்தீப் அவர்களே சொல்லட்டும்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : எந்த உறுப்பினர் எவ்வளவு நேரம் வேண்டுமானாலும் இன்று பேசலாம். மேலும், வெளியே மழை பெய்து கொண்டு இருக்கிறது. சீக்கிரம் அட்ஜர்ன் செய்தாலும் ஒருவரும் வெளியே போகப் போவது இல்லை.

திரு. எம். ஏ. லத்தீப் : நான் சொல்ல வந்தது, விவசாயப் பெருங்குடி மக்கள் கடன் தொல்லையால் கஷ்டப்படுவதற்குக் காரணம், அவர்களுக்கு வேண்டிய நீர் ஆதாரங்கள் சரியாக பராமரிக்கப்படவில்லை, அவற்றை நாம் இழந்து இருக்கிறோம். நீர்ப்பாசனம் என்பது விவசாய விளைச்சலுக்கு மிகவும் ஆதாரமான ஒன்று. அதில் குறைவு ஏற்பட்டால் நிச்சயமாக விவசாயிகள் பாதிக்கப்படுவார்கள். ஆகவே, அவர்கள் கடன் தொல்லையிலிருந்து விடுதலை வேண்டுமானால் அவர்களுக்கு நீர்ப்பாசன வசதிகள் செய்து கொடுத்து நல்ல முறையில் விவசாயம் செய்ய வழி வகுத்துத்

[திரு. எம். ஏ. லத்திப்] [1975 அக்டோபர் 31]

தரவேண்டும் என்பதுதான். மற்ற மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சப்ஜெக்ட்டுக்கு உட்பட்டுத்தான் பேசுகிறார்களா என்பது எனக்குத் தெரியும். நான் அந்த விஷயத்திற்குள் செல்ல விரும்பவில்லை.

What I want to say in this connection is this. It is likely that we traverse fields which are not strictly relevant to the subject on hand. It happens at times. That cannot be avoided altogether.

What I am trying to point out is that it is very important that Government should provide the wherewithal for agricultural development and for development of agriculturists of the State. The rural indebtedness is there. That problem is there. You cannot weed it out and you cannot eradicate that problem, whatever may be the law that you pass, whatever may be the concessions that you may extend. You cannot completely annihilate rural indebtedness; you cannot completely weed out rural indebtedness. That can be tackled only by proper agricultural development. That is what I want to impress upon all of you.

அதைத்தான் நான் சொன்னேன். நான் தயவுசெய்து இந்த அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன், எல்லா ஏரிகளும் காய்ந்து போய்க் கிடக்கின்றன. நான் தாமலைப் பற்றி மட்டும் சொல்ல வந்ததற்குக் காரணம், மாண்புமிகு அமைச்சர்கள் அந்த ஏரிப் பக்கமாக அடிக்கடி போகிறார்கள். ஆகவே, அவர்கள் அங்குப் பார்ப்பதற்கு வசதியாக இருக்கும் என்பதால் சொன்னேன். பாலாற்றில் இருந்து நீர் எடுத்து வருவதற்குப் பல திட்டங்கள் இருக்கின்றன. பாலாற்றில் நீர் பெருக்கெடுத்து ஓடுகிறது. ஆனால் தாமல் ஏரியில் தண்ணீர் இல்லை. ஏனென்றால் சப்ஜை சானல்கள் எல்லாம் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. கால்வாய்கள் ஆக்கிரமிப்புக்கு உள்ளாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த மாவட்டத்தில் இருக்கிற பெரும்பாலான ஏரிகள், சப்ஜை சேனல்கள் ஆக்கிரமிப்பு ஏற்பட்ட காரணத்தினால் அதற்குச் செல்ல வேண்டிய நீர் முறையாகச் செல்லாத காரணத்தினால் பல நீர்த்தேக்கங்களில் நீர் இல்லாமல் வறட்சி ஏற்படுகிற சிக்கலான சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. நான் வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன் அரசாங்கம் தயவு தாட்சண்யம் இன்றி, இதற்குள் சென்று, யார் இந்த ஏரி, கால்வாய், குளத்திற்குச்

தொழிலாளர்கள் கடன்கள் சரிகட்டுதல்

சட்ட முன்வடிவு

1975 அக்டோபர் 31]

[திரு. எம். ஏ. லத்திப்]

செல்லக்கூடிய நீர் அதாரங்களைத் தடுத்திருந்தாலும், ஆக்கிரமிப்பு செய்திருந்தாலும் அவர்கள்மீது நடவடிக்கை எடுத்து அவர்களை அப்புறப்படுத்த வேண்டும். அப்போதுதான் விவசாயத்திற்கு நீர் கிடைக்க முடியும்.

விவசாயிகளுக்கு விவசாயக்கிற்காகக் கடன் கொடுக்கிறோம் என்று சொல்லிக் கொண்டு அரசாங்கம் என்ன செய்ய முடியும்? அரசாங்கம் எவ்வளவுதான் கடன் கொடுக்க முடியும்? தனிப்பட்ட வர்களிடத்திலே விவசாயிகள் வாங்கிய கடன் சமையம் இருக்கிறது. இவர்களின் கடன் சமையைக் கணக்கிட்டு அந்தச் சமையைப் போக்கவதற்குப் பெருமளவில் திட்டம் தீட்ட வேண்டும். விவசாயிகளின் வாழ்வில் ஒரு சில மாற்றங்களைச் செய்ய வேண்டும்.

விவசாயிகள் விவசாயக் காரியங்களுக்காகக் கடன் வாங்கினால் அதை அந்தக் காரியத்திற்கு மட்டுமே பயன்படுத்த வேண்டும். ஆனால் நம்முடைய நாட்டு சமூகாயப் பழக்க வழக்கங்கள், சில நடைமுறைகள், எந்தக் காரியத்திற்காகக் கடன் வாங்குகிறோமோ அந்தக் காரியத்திற்காகச் செலவழிக்காமல் மற்ற காரியங்களுக்குச் செலவு செல்கிறது விடுகிறோம். கல்யாணத்திற்குச் செலவு செய்கிறோம், பிணம் விவந்து விட்டால் அதற்குச் செலவு செய்கிறோம். நம்முடைய வீட்டிலே பெண் புஷ்பவதியாகி விட்டால் அதற்குப் பணம் செலவு செய்கிறோம்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : இஸ்லாமிய சமூகாயத்தில் செலவாகிற அளவிற்கு இந்து சமூகாயத்தில் செலவு ஆவகில்லை.

திரு. எம். ஏ. லத்திப் : அது வேறு விஷயம். இன்றைக்கு இஸ்லாமிய சமூகத்தினர் பணக்காரர்களாக இருந்த நேரத்தில் அப்படி நடந்திருக்கலாம். இன்றைக்கு நிலைமை அப்படியில்லை. இன்றைக்கு இஸ்லாமிய சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பிச்சை எடுப்பதில்லை, அவ்வளவுதான். நான் சொல்வது ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகாயத்தைப் பற்றி அல்ல. அந்த சமூகாயத்தைப் பற்றியோ, முஸ்லீம் சமூகாயத்தைப் பற்றியோ, கிருஸ்தவ சமூகாயத்தைப் பற்றியோ அல்ல. பொதுவாக சமூகாயத்தைப் பற்றிச் சொல்கிறேன். விவசாய சமூகாயத்தைப் பற்றிச் சொல்கிறேன். மனித சமூகாயத்தைப் பற்றிச் சொல்கிறேன். நான் பசித்தவனைப் பற்றிப் பேசுகிறேன், பசி வந்துவிட்டால் பத்தம் பறந்து போகும்,

[திரு. எம். ஏ. உத்திப்]

[1974 அக்டோபர் 31]

பசி வந்து விட்டவனுக்கு என்ன வேண்டியிருக்கிறது? அவனுக்குப் பசி போக வேண்டும். வயிற்றுக்குச் சோறு வேண்டும். மற்ற பிரச்னைகளைப் பற்றி அவனுக்குக் கவலையில்லை. வசதி படைத்தவர்கள் நன்றாகச் சாப்பிட்டுவிட்டு உறங்குவார்கள்; சும்மா இருப்பவர்கள்தான் பிரச்னைகளை நாட்டிலே உண்டாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பசித்தவன் வயிற்றுக்கு உணவு தேடி அலைந்து கொண்டிருக்கிறான். நான் பணக்காரர்களைப் பற்றிப் பேச வில்லை. ஏழைகளைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

விவசாயிகள் பெறுகின்ற பணத்தை விவசாயத்திற்காக, அந்தக் காரியத்திற்காக மட்டும் செலவு செய்யாமல் வேறு காரியங்களுக்குச் செலவு செய்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். கிணறு வெட்டக் கடன் வாங்கினால் கிணறு தான் வெட்ட வேண்டும். விதை வாங்குவதற்காகக் கடன் வாங்கினால் விதை தான் வாங்க வேண்டும். உரம் வாங்குவதற்கு கடன் வாங்கினால் உரம்தான் வாங்க வேண்டும். மற்றும் விவசாயக் கருவிகள் வாங்குவதற்காகக் கடன் வாங்கினால் விவசாயக் கருவிகள் தான் வாங்க வேண்டுமே தவிர, வேறு காரியங்களுக்கு அதைப் பயன்படுத்தக்கூடாது.

The purpose for which the loan is granted must be accomplished and there should be some machinery to ensure the accomplishment of the purpose.

இதுதான் என்னுடைய வேண்டுகோள் என்பதை இந்த நேரத்திலே நான் வலியுறுத்துகிறேன்.

இந்தச் சூழ்நிலையில் சில முறைகளை வகுத்து விவசாயிகளின் தொல்லைகளை நீக்க வேண்டுமென்ற நல்ல நோக்கத்தோடு தான் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. பழனிச்சாமி அவர்கள் இந்தச் சட்ட முன்வடிவைக் கொண்டுவந்து இருக்கிறார்கள். அதை நல்ல நோக்கமாக நான் கருதுகிறேன்.

இது சட்டமாக நிறைவேறுமா, நிறைவேறுதா என்பதல்ல பிரச்னை. இது சட்டமாக நிறைவேற்றப்படும் என்ற எண்ணத்திலே இதை அவர் கொண்டுவரவில்லை. அந்த எண்ணத்திலே அவர் கொண்டுவந்திருக்க மாட்டார்கள். எனக்குத் தெரியும். இருந்தாலும், சில பிரச்னைகளைப் பற்றி இந்த மன்றத்திலே வைக்கலாம், அதற்கு இது ஒரு வாய்ப்பாக இருக்கும் என்ற நல்ல நோக்கத்தோடு தான் இதனைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அப்படிக் கொண்டு வருகிற நேரத்தில் மாண்புமிகு உறுப்பினர்

1976 அக்டோபர் 31]

[இரு. சம். ௪. கந்தி]

அவர்கள் பல நல்ல கருத்துக்களைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதனைச் சட்டமாக அரசு கொண்டுவந்து விவசாயிகளுக்கு உள்ள தொல்லைகளை நீக்க பாடுபட வேண்டும் என்று கூறி இந்த சட்ட முன்வடிவை நான் ஆதரிக்கிறேன்.

அரசாங்கத்திற்கு ஒன்று நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன். எந்த ஒரு முன்னேற்றமும் விவசாயத் துறையில் ஏற்படாவிட்டால், முழுமையாக ஏற்பட முடியாது. விவசாயத் துறையில் முன்னேற்றம் ஏற்படாமல் இந்த நாடு முன்னேற முடியாது. எந்த ஒரு முன்னேற்றமும் விவசாயிகளுடைய வாழ்வில் ஏற்படுகிற முன்னேற்றத்தைப் பொறுத்தே இருக்கிறது. விவசாயிகளுடைய வாழ்வில் மறுமலர்ச்சி ஏற்பட வேண்டுமென்றால் அவர்களுடைய கடன் சுமை குறைக்கப்பட்டு, அவர்களுக்கு உள்ள கஷ்ட நஷ்டங்கள் போக்கப்பட வேண்டும்.

கடன் இல்லாமல் வாழ்கிறோம் என்ற மன நிம்மதியோடு விவசாயிகள் வாழ்வதற்கு வழி செய்ய வேண்டியது இந்த அரசின் கடமை என்பதை எடுத்துச் சொல்லி, ஏரி, குளங்களில், கால்வாய்களில் ஏற்பட்டுள்ள ஆக்கிரமிப்புக்களை அகற்ற வேண்டும் என்று நான் சொன்னதை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கொஞ்சம் அனுதாபத்தோடு கவனித்து வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்த முறையை அகற்றுவதற்கு மாநிலம் முழுவதிற்கும்

A high level committee must be constituted to make a proper survey of all the tanks in the state

ஏரி, குளங்களை சர்வே செய்ய வேண்டும் என்று கேட்கிறேன்; எங்கள் பகுதிக்கு மட்டும் கேட்கவில்லை. மாநிலம் முழுவதிற்கும் சேர்த்தே கேட்கிறேன். எங்கெங்கு ஆக்கிரமிப்பு இருக்கிறதோ அந்த இடங்களில் எல்லாம் தயவு தாட்சண்யம் இன்றி அவைகளை அப்புறப்படுத்த வேண்டுமென்று உத்தரவிட்டு, மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்களுக்கு அதை அனுப்பி வைத்து, ஒரு காலவரையறையும் தீர்ணயிக்க வேண்டும்.

There should be a time-limit. Within that time all the encroachments should be removed

இந்தக் குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் இவைகளை அப்புறப்படுத்த வேண்டும் என்று ஒரு உத்தரவைப் போட வேண்டும். விவசாயிகளுக்கு உள்ள தொல்லையைத் தீர்ப்பதற்கு இது ஒரு நல்ல முயற்சி,

[திரு. எம். ஏ. லத்தீப்]

[1975 அக்டோபர் 31]

சட்ட மன்றத்திற்கு இது முனைப்பான முயற்சி என்ற வகையில், இது ஒரு நல்ல சட்டம் என்ற நோக்கத்தோடு அந்த அடிப்படையில் அரசாங்கம் சில முறைகளைச் சிந்திக்க வேண்டும். அதனை நிறைவேற்ற இந்தச் சட்டம் ஒரு தூண்டுதலாக இருக்கும் என்ற வகையில் நான் இதனை ஆதரிக்கிறேன் என்று கூறிக் கொள்கிறேன்.

* திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்: பேரவைத் துணைத் தலைவர் வர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. என். கே. பழனிசாமி அவர்கள் இந்த மாமன்றத்தில் கொண்டு வந்துள்ள மசோதாவை ஆதரித்து ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

கிராமப்பறங்களில் இருக்கின்ற, கடன்பட்டு, துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற மக்களுடைய கடன் சுமையைக் குறைப்பதற்கு வழி செய்ய வேண்டுமென்று இந்த மசோதா விரும்புகிறது.

கிராமப்புறத்து மக்களுடைய கடன் பளு இந்த நாட்டிலே மிக அதிகமாக வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அண்மையில் குறிப்பாக பிரதம மந்திரியவர்கள் கிராமப்புறத்து மக்களுடைய வாழ்வைக் கிருக்கி அமைப்பதற்காக, அவர்களுக்கு மறுவாழ்வு அளிப்பதற்காக 20 அம்ச பொருளாதாரத் திட்டத்தினை அறிவித்தார்கள். இன்றைக்கு கிராமப்புறத்து கடன் சுமை எவ்வளவு இருக்கும் என்ற ஒரு கணக்கினை எடுத்ததில் ரூ. 4,000 கோடி வரையில் இருக்கும் என்று சொல்கிறார்கள். இன்னும் சில பேர் ரூ. 10,000 கோடி வரையில் இருக்கும் என்று சொல்கிறார்கள். இந்தக் கணக்கிலே இக்கையை ஏற்றத் தாம்பவ வருவதிலே வியப்பில்லை. காரணம் கிராமப்புறத்து கடன்களில் பெரும்பாலும் “ஐஸ்பர்க்” பணிப்பாறை போன்று நீருக்கு மேலே சிறுபகுதி தான் தெரியும், நீருக்கு அடியிலே அதன் பெரும்பகுதி அமிழ்ந்து கிடக்கும். ஐஸ்பர்க் இருப்பதைப் போல கிராமப்புறத்து மக்களுடைய கடன்களில் பல வெளியே தெரியாது. ரூ. 1,500 கடன் வாங்கியிருந்தால், பத்திரம் எழுதப்பட்டிருந்தால், ரூ. 1,000 தான் கையில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும்.

இப்படியெல்லாம் பல்வேறு முறைகளில் கடன் பட்டு இருக்கிற விவசாயிகளின் கடனைப் பற்றி முழுமையாகத் தெரியாது.

1975 அக்டோபர் 31]

[திரு. ஏ. எப்பிரமணியம்]

(பிற்பகல் 1-00)

ஆனால் ஒன்று மட்டும் நிச்சயம். மிக அதிகமான கடன் பளுவினால் கிராமப்புற மக்கள், ஏழை எளிய மக்கள் அழுந்திக் கிடக்கிறார்கள். நாள்தோறும் அவர்களின் எண்ணிக்கை உயர்ந்து கொண்டே போகிறது என்பதை இந்த நாட்டிலே இருக்கிறவர்கள் எல்லாம் ஒப்புக்கொள்வார்கள். அதிலே கருத்து வேற்றுமை இருக்க முடியாது. அதற்கு என்ன செய்வது? பல காலமாக இந்தப் பிரச்சனை சொல்லப்படுகிறது. பாங்குகள் மூலம் ஓரளவு கடன் வசதி அளிப்பதன் மூலம் இம்மாதிரி கொள்ளையடிக்கின்ற லேவாதேவிக்காரர்களிடமிருந்து அவர்களை விடுதலை செய்யலாம் என்ற கருத்து பரவலாக இருந்துவந்தது.

ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக வங்கிகளும் கிராமப்புற மக்களிடம் அடுத்தோடிச் சென்று இந்த உதவியைச் செய்ய முன்வரவில்லை. வழங்குகின்ற கடன்களில் 6 சதவிகிதம் தான் கிராமப்புற மக்களுக்குச் செல்கிறது என்று நினைக்கிறேன். பெரும்பகுதி கடன் வசதி படைத்தவர்கள், ஆலை அதிபர்கள், மோட்டார் மன்னர்கள், இன்னும் கிராமப்புறங்களிலே ஏராளமான நிலபுலங்கள் வைத்திருப்பவர்கள் ஆகியோர்களுக்குத்தான் போய்ச்சேர்ந்தது; போய்ச் சேர்ந்துகொண்டே இருக்கிறது. அதல்லாமல் கிராமப் புறங்களிலே இருக்கிற விவசாயிகள், விவசாயத் தொழிலாளர்கள், சிறு சிறு தொழில் நடத்துகிறவர்களுக்குப் போய் சேரவில்லை என்பதை அனைவரும் ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். அதனால் அந்த ஏழை எளிய மக்கள் எல்லாம் கொள்ளைலாப லேவாதேவிக்காரர்களைத்தான் நம்பியிருக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதனால் பெரும் துன்பத்திற்கு ஆளாகிறார்கள். அதுபற்றி எவ்வளவு நேரம் பேசினாலும் கதை கதையாகப் பேசிக்கொண்டே இருக்கலாம்.

‘பாண்டட் லேபர்’, அடிமைத் தொழில் இருக்கிறது. இது ஒழிக்கப்பட வேண்டுமென்று 20 அம்சத் திட்டத்திலே இருக்கிறது. பல மாநிலங்களிலே, அண்மை மாநிலங்களிலே கூட இது குறித்து அவசரச் சட்டம் இயற்றியிருக்கிறார்கள். நம்முடைய மாநிலத்திலே முடியாது என்று அரசு கருதுவதுபோல எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஒருவேளை இங்கே அடிமைத் தொழில் இல்லை என்று கருதுகிறார்களோ என்னவோ. அடிமைத்தொழில் இங்கே இருக்கிறது. தமிழ்நாட்டிலே பல இடங்களில் இருக்கிறது. கோவை மாவட்டத்தில் கூட இருக்கிறது. இங்கே இருப்பது ஒருவகையான

[திரு. ச. சுப்பிரமணியம்]

[1974 அக்டோபர் 21]

'பாண்டட் லேபர்'. சத்தியமங்கலம் தாலுகாவில் இருப்பதாக மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரே ஒரு முறை என்னிடம் சொன்னார். அதைப்போய்ப் பார்க்க வேண்டுமென்று என்னை அழைத்தார்.

சத்தியமங்கலம் தாலுகாவில் மலையடிவாரத்தில் பல கிராமங்கள் இருக்கின்றன. அங்கே கன்ட்ராக்டர்கள் கிராமமக்களை அடிமைப்படுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள். அந்தக் கிராமங்களின் பெயர் இப்போது என் நினைவில் இல்லை. அங்கே இருக்கிற மக்கள் நாகரிகத்தையே எட்டிப்பார்க்காதவர்கள். வெளி உலகத்திலிருந்து அவர்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். கன்ட்ராக்டர்கள் ரோடு போடுவது போன்ற வேலைகளை எடுக்கிறார்கள். அவர்களை இந்த வேலைகளுக்குப் பயன்படுத்திக்கொள்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் கடனாக ஐந்து ரூபாய், பத்து ரூபாய் கொடுத்து, மிகக் குறைந்த கூலி கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கடன்பட்டிருப்பதால் அவர்கள் வேறு வேலைக்கு போகமுடியவில்லை. வெளி உலகத்தை அவர்கள் அறிய வேண்டும் என்ற முறையிலே அங்கே ரோடு போடச்சென்றால் கான்ட்ராக்டர்கள் தடுக்கிறார்கள்; பள்ளிக்கூடம் கட்டுவது என்றால் அதையும் தடுக்கிறார்கள். அந்தக் கிராமங்களை முன்னேறச் செய்ய வேண்டுமென்று அரசு எவ்வளவு செய்ய வேண்டுமென்று கருதினாலும் அவைகளை அவர்கள் தடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதைப் பார்க்க வேண்டுமென்று மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் அவர்கள் என்னிடம் சொன்னார்கள். அப்படிப்பட்ட நிலைமை பல இடங்களில் இருக்கிறது. அதற்கு எது காரணம் என்று பார்த்தால் இந்தக் கடன் தான்.

ஏழை எளிய மக்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு இல்லை. அதனால் நலிந்த நிலையில் இருக்கிறார்கள். அதனால் வாழ்க்கை நிலையில் உயர முடியவில்லை. சாப்பாட்டிற்குக் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அதனால் மற்றவர்களிடம் கடன்பட வேண்டியதிருக்கிறது. தங்கள் உடல், ஆளி அனைத்தையும் லேவாதேவிக்காரர்களிடம் அடகு வைத்துத் தான் கடனை வாங்குகிறார்கள். அவர்களிடம் பொருள் கிடையாது; இருந்தால் அதையும் அடகு வைத்துத் தான் வாங்குவார்கள். பொருள் இல்லாததால் உடலை அடகு வைக்க நேரிடுகிறது. இந்த நிலை இந்த நாடு பூராவும் இருக்கிறது. இதிலிருந்து அவர்கள் விடுதலை பெறுவது எப்படி?

1975 அக்டோபர் 31]

[திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்]

நம் நாடு முன்னேற்றமடைய வேண்டுமென்று பேசுகிறோம். கிராமம் தான் இந்த நாட்டுக்கு முதுகெலும்பு, அச்சாணி என்று சொல்கிறோம். கிராம மக்களை வாழ வைக்க வேண்டுமென்றால், ஞரல் எக்கானமியை சமநிலைக்குக் கொண்டுவரவேண்டும். இல்லை என்றால் கிராமப்புற மக்கள் நல்வாழ்வு பெறமாட்டார்கள் என்பது மட்டுமல்ல, இந்த நாட்டின் பொருளாதாரம் ஒற்றைச் சக்கரத்தில் போய்க்கொண்டிருப்பது போல—சர்க்கஸ் வேலை போல—இருக்கும். ஆகையால் கிராமப்புற பொருளாதாரத்தை மேம்படுத்த வேண்டும் என்ற பிரச்சனையை வைத்துதான் இதைப் பார்க்க வேண்டும். இந்த மசோதாவை இங்கே கொண்டு வந்த உறுப்பினர் நோக்கமும் சரி, அதிலே பங்குபெற்று பேசியவர்களின் நோக்கமும் சரி கடன் பளுவை ஒட்டு மொத்தமாக ஒழிக்க வேண்டுமென்பதுதான்.

கிராமப்புற மக்களின் வாழ்வை மேம்படுத்த வேண்டும். அதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதில் இது ஒரு பகுதி. இந்தக் கடன் பளு மற்றவற்றோடு பின்னிப் பிணைந்திருக்கிறது. ஏராளமானவர்கள் கடன்பட்டிருக்கிறார்கள். அதைக் கருதித்தான் இந்தச் சட்ட மன்றத்திலே கடன் நிவாரணச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது. அதில் என்ன செய்திருக்கிறோம்? கடனை எல்லாம் வஜா செய்யவில்லை. அதற்குப் பதிலாக மாரட்டோரியம் கொடுத்திருக்கிறோம். கடனைச் செலுத்துவதற்கு வாய்தா கொடுத்திருக்கிறோம். இது பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்குப் பயன்படாது. இந்தக் காரணத்தினால் . . .

மாண்புமிகு திரு. க. இராசாராம்: தலைவரவர்களே, பாண்டட் லேபர் என்பது சத்தியமங்கலம் தாலுகாவில் இருக்கிறது என்றும், வாழ்நாள் முழுவதும் தங்களை அடகு வைத்திருக்கிறார்கள் என்றும், கடனுக்குத் தங்களைத் தாங்களே விற்றிருக்கிறார்கள் என்றும் திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் இங்கே சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த பாண்டட் லேபர் பற்றி மத்திய அரசிலே தீர்மானம் வந்தபோது அங்கே கூறப்பட்ட கருத்து வேறானது. ஆண்டான் அடிமை என்று தஞ்சாவூரிலே முன்னால் இருந்தது. இப்போது இல்லை. ஆனால் வட மாநிலங்களிலே இருக்கிறது. தென்னாட்டில் அப்படி இல்லை. ஜாதி காரணமாகவோ அல்லது மற்ற வகைகளினாலோ அடிமை வேலை வாங்கும் சூழ்நிலை இங்கே இல்லை.

நான் இதுபற்றி ஒவ்வொரு மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரையும் அழைத்துக் கேட்டேன். ஏனென்றால் இந்தத் தீர்மானத்தை பிரதம அமைச்சர் கொண்டு வந்தபோது நம்முடைய மாநிலத்திலே தவறு

[திரு. க. இராஜாராம்] [1975 அக்டோபர் 31]

இருந்துவிடக் கூடாது என்ற அக்கறையோடு அழைத்து, ஆலோசனை நடத்தினேன். நீலகிரி மாவட்டத்தில் ஒரு பகுதியில் இருக்கலாம் என்ற சந்தேகம் கூட ஏற்பட்டது. அங்கே போய் பார்த்ததில் அப்படி ஒன்றும் இல்லை. நேற்றுக்கூட அதுபற்றி விளக்கம் சொல்லி இருக்கிறேன். ஆகவே, பாண்டட் லேபர் நம்முடைய மாநிலத்திலே இல்லை என்று இந்த மாமன்றத்தின் மூலம் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்: தலைவரவர்களே, அமைச்சரவர்கள் பாண்டட் லேபர் என்பதற்கு அகராதியில் இருக்கிற பொருள்படி இல்லை என்று சொல்கிறார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. க. இராசாராம்: அகராதியில் இருக்கிற பொருள்படியும் இல்லை; நடைமுறைப்படியும் இல்லை. இரண்டு வகையிலும் இல்லை என்று தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

திரு. கு. காமாட்சி: கோவை மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர், மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களிடம் இந்த பாண்டட் லேபர்ஸ் இருக்கிறார்கள்; வந்து பாருங்கள் என்று தன்னை அழைத்ததாகச் சொல்கிறார்கள் என்பதை அமைச்சரவர்களின் தகவலுக்காகச் சொல்கிறேன்.

திரு. என். கே. பழனிசாமி: சார். இந்த பாண்டட் லேபர் முறை வடக்கேயும் இருக்கிறது; தெற்கேயும் இருக்கிறது. ஆனால் வடக்கே இருப்பதற்கும் தெற்கே இருப்பதற்கும் சில வித்தியாசங்கள் இருக்கலாம். உதாரணத்திற்குச் சொல்லவேண்டுமானால் ஊரிலே ஒரு துக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டால், குறிப்பிட்ட சில நபர்கள் தான் அதை வெளி ஊர்களில் போய்ச் சொல்ல வேண்டும். ஆகவே, இப்போது இல்லை என்று சொல்வது சரியல்ல. இங்கே பாண்டட் லேபர் பல்வேறு ரூபத்தில் இருக்கிறது. சத்தியமங்கலத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் யாருக்கும் பூமி சொந்தம் இல்லை. எல்லாம் அடமானம் வைத்திருக்கிறார்கள். அடமானம் வைத்துவிட்டு அடிமை மாதிரி வேலை செய்கிறார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. க. இராமச்சந்திரன்: துணைத் தலைவரவர்களே, பாண்டட் லேபர் என்பது பற்றி அண்மையில் டில்லியில் அமைச்சர்கள் மாநாடு நடந்தபோது விளக்கம் தந்தார்கள். அதை இங்கே குறிப்பிடுவது பொருத்தமாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன்.

1975 அக்டோபர் 31] [திரு. ச. இராமச்சந்திரன்]

ஒரிசா மாநிலத்தில் இது பரவலாகக் காணப்படுகிறது. திட்டக் குழுவிலே இருந்து சென்றுவந்த உறுப்பினர் ஒன்றைச் சொன்னார். எங்கே பணம் அதிகமாக புழக்கம் இல்லாத இடம் இருக்கிறதோ அந்தப் பகுதியில்தான் இந்த பாண்டட் லேபர் முறை இருக்கிறது. ஒருவரிடமிருந்து கடனுக்கு எடுத்த நிலத்தை அல்லது வீட்டை திருப்பிக் கொடுத்தாலும் அதற்கு மதிப்பு இல்லாத சூழ்நிலை இருக்கும்போது, அதை வாங்க மானிட்டரி எக்கானமி இருப்ப தில்லை. அதனால் அவர்களுடைய உழைப்புக்குத் தான் மரியாதை. ஆகையால் அந்த உழைப்பைத் தங்களுடைய கடனுக்கேற்ற வகையில் எழுதி வாங்கிக் கொண்டால் அது தான் 'பாண்டட் லேபர்' என்பதன் பொருளாகும். அத்தகைய பழக்க வழக்கங்கள் தான் இருக்கின்றன. நம் நாட்டில் பணப் பொருளாதாரம் வளர்ந் திருக்கிறதென்றால் பணம் இல்லையே என்ற குறை தான்.

திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்: தலைவர் அவர்களே, அதைத் தான் சொல்ல வந்தேன். பாண்டட் லேபர் என்பது பற்றி இரண்டு அமைச்சர்களும் சட்டரீதியான ஏற்பாடுகளைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். நான் பேச்சின் துவக்கத்திலேயே சொன்னேன். கிராமப்புற மக்கள் சட்டரீதியாக மட்டும் கட்டுப்படுத்தி வைக்கப் படவில்லை. பல்வேறு வகைகளில் சட்டத்தைவிட கொடுமையான பல்வேறு பிணைப்புகளில் பிணைக்கப்பட்டு வைக்கப்பட்டிருக் கிறார்கள். அதனால் தான் பாண்டட் லேபர் போன்ற அடிமைத்தனம் நிலவுகிறது என்று சட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன். அதுவும் கோவை மாவட்டத்தில் சத்தியமங்கலம் பகுதியில் இன்றைக்கும் இருக்கிறது. அமைச்சர் அவர்கள் இதைக் கவனிக்க வேண்டும். அமைச்சர் அவர்கள் உண்டாக்கினார்கள் என்று சொல்ல வரவில்லை. இது தொழிலாளர் அமைச்சரிடம் வருகிறதா என்று தெரியவில்லை.

மாண்புமிகு திரு. க. இராசாராம்: நிலைமையை விளக்கவேண்டும் என்பதற்காகச் சொல்லுகிறேன். அப்படி இருந்தால் நடவடிக்கை எடுக்கத் தயாராக இருக்கிறோம். மாண்புமிகு உறுப்பினர் பழனிசாமி இழவு விழுந்துவிட்டால் ஒருவர் போய் மற்ற ஊர்களுக்குச் சென்று சொல்லுகிறார்கள் என்று கூறினார். அது சமுதாயத்திலுள்ள பழக்க வழக்கங்கள் தான். அதற்கும் பாண்டட் லேபருக்கும் சம்பந்தம் இல்லை.

[திரு. க. இராசாராம்] [1975 அக்டோபர் 31]

சில கிராமங்களில் சலவையாளர்கள்—நடக்கும்போது—துணியைக் கொண்டு வந்து போடுவார்கள். அதற்கு சில ஊதியம் பெறுகிறார்கள். அது எல்லாம் ஒரு வழக்கம்.

இதைச் செய்தாக வேண்டுமென்ற சூழ்நிலை இல்லை. தந்தி தபால் இல்லாத காலம் இருந்தது. அப்போது சுற்றத்தார்கள் உறவினர்கள் நடந்து போகிற தூரத்தில் தான் இருந்தார்கள். ஒருவர் மறைந்து விட்டார் என்று செய்தி சொல்லும் வாடிக்கை இருந்தது, இப்போது பஸ்கள் போக்குவரத்து உள்ள காலம். பஸ்ஸில் போய் செய்திகளைச் சொல்லுகிறார்கள். இல்லாவிட்டால் பஸ்கண்டக்டரிடமே சொல்லிவிடுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை தமிழகத்தில் ஏற்பட்டுக்கொண்டு வருகிறது.

திரு. என். கே. பழனிசாமி: தலைவர் அவர்களே, ஏற்கனவே சொன்னதை மீண்டும் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். இது இன்றைய அமைச்சரவைக்கு பிளாக் மார்க் குத்துவதற்காகச் சொல்வதாக நினைக்கக் கூடாது.

திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்: சட்டரீதியான பாதுகாப்பு பொருளாதார வகையில், ஜாதி வகையில் நல்ல நோக்கத்தோடு செய்தாலும் கூட சட்டத்தின் பயன்கள் அவர்களுக்குப் போய்ச் சேருவதில்லை. தொன்றுதொட்டு வளர்ந்துவிட்ட சமுதாய பிணைப்புகளில் அம்மாதிரி வந்துவிடுகிறது. எல்லாம் சரியாகி விடாது. காம்ப்ளெஸ்டாக அதிதமான நம்பிக்கையோடு இருந்து விடக்கூடாது. பல பகுதிகளில் கறுப்புப்புள்ளிகள் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. அதைத் துடைக்க முயல்வேண்டுமென்று குறிப்பிட ஆசைப்படுகிறேன். அதைச் சான்றாகக் குறிப்பிட்டேன்.

இம்மாதிரியான நிலைமையில் இவர்களை இந்தக் கடன் சுமையிலிருந்து எப்படி விடுவிப்பது? அவர்கள் காலில் கட்டப்பட்ட பாறையை அவிழ்த்துவிடவேண்டும். இது அல்லாமல் என்ன செய்தாலும் சரி; பல மேம்பாட்டுத் திட்டங்களை அறிவிக்கிறோம், கடன் தருகிறோம் என்று சொல்லுகிறோம். கிராமங்களில் பள்ளிகளைத் திறக்கிறோம். கடன் வாங்கிய பணம் பழைய கடனுக்கு வட்டி கட்டுவதற்குத் தான் உதவுகிறது. பள்ளிகள் திறக்கப்படுகின்றன. பிள்ளைகளை எப்படி அனுப்புவது? அவன் வேலைக்கு போக முடியாது. ஏதாவது ஆடு மாடு மேய்க்க பிள்ளைகளை அனுப்பினால் தான் இந்தக் கடன் சுமையை அவன்

1975 அக்டோபர் 31] [திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்]

கொஞ்சம் குறைக்கக்கூடும். ஆகவே, பள்ளிக்கூடம் திறப்பது வீணாகப் போகிறது. நமது கல்வி இலாகாவின் அறிக்கையின்படி சில இடங்களில் 40, 45 சதவிகிதம் டிராப் அவுட்ஸ், இன்னும் சில இடங்களில் 70 சதவிகிதம் டிராப் அவுட்ஸ் வருகிறது. காரணம், இவர்களுடைய இந்தக் கடன் சுமை. அந்தச் சுமையை அகற்றாத வரையில், குறைக்காத வரையில் நாம் என்னதான் நல்ல திட்டங்களைச் செய்தாலும், விழலுக்கு இறைத்த நீராகவே மாறும்.

ஆகவே, இந்தப் பிரச்சனை மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாகும். மற்ற மாநிலங்களில் 5 ஏக்கரா நிலத்திற்குக் கீழ் வைத்திருப்பவர்களுக்கு இந்தக் கடனை வஜா செய்திருக்கிறார்கள். இதை கர்நாடகம், மகாராஷ்டிரம், உத்தரப்பிரதேசம் போன்ற மாநிலங்களில் செய்திருக்கிறார்கள். மாரட்டோரியம் கொடுத்து விட்டால் வாய்தா கொடுத்தால் மறுபடியும் கடன் ஏறுகிறது. ஆறு மாதம் வட்டி கொடுக்க வேண்டாம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதன் பிறகு வட்டி ஏறிக் கொண்டே இருக்கும். அவன் எப்படி விடுதலை பெறுவது? அது சாத்தியமில்லை.

ஒரு சில கடன் கொடுத்தவர்கள் சாதாரணமானவர்களாக இருக்கலாம். ஆனால் பலர் பெரும்பாலானவர்கள் கொடுத்த பணத்தைவிட வட்டியாக பல மடங்கு பெற்றுவிட்டவர்கள் தான். கடனை வஜா செய்வதால் அவர்களுக்கு நிச்சயமாக மனவருத்தம் இருக்கும். ஏற்கனவே வசதியோடு இருந்தவர்களின் வசதியைக் குறைத்தால் மனவருத்தம் வருகிறது.

பெரிய பங்களா ஒன்றில் இரண்டு பேர்களாக இருந்தவர்களை உங்களுக்கு, ஏன் இவ்வளவு பெரிய பங்களா, ஒரு சிறிய வீட்டுக்குப் போய்விடுங்கள், அந்த பங்களாவை நல்ல விதத்தில் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று சொன்னால் அது அவர்களுக்கு மன வருத்தமாகத் தான் இருக்கும்.

பல தொழிற்சாலைகள் வைத்திருப்பவர்களிடத்தில் அவைகளைப் பிடுங்கிக் கொண்டால் வேதனையாகத் தான் இருக்கும். அது மனித இயல்பு.

வெஸ்ட்டு இன்டர்ஸ்டீஸ் உள்ளவர்களுக்கு அவர்களுடைய வசதிகளில் கடுகளவு இழந்தாலும் உயிர் போவது போல் தான் இருக்கும். அதைவிட காலமெல்லாம் உழைத்து வாழ முடியாமல் மேலும் மேலும் கடன் சுமையில் ஆழ்ந்து சேற்றில் சிக்கிவிட்டது

[திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்] [1975 அக்டோபர் 31]

போல், புதை மணலில் சிக்கிக் கொண்டது போல் கீழே போய்க் கொண்டிருக்கிற மக்களைப் பாதுகாப்பது அரசின் தலையாய கடமை யாகும். அந்த வகையில் பார்க்கும்போது இந்தக் கடன்களை, பல மாநிலங்களில் செய்திருப்பது போல், ரத்து செய்வது தான் சரியான பரிகாரமாக இருக்கும். மற்றபடி என்ன செய்தாலும் யுண்மேல் புதுகு பூசுவது போல் தான் இருக்கும். வேறு எந்தவிதமான பயனும் இருக்காது.

அடுத்ததாக, இப்படி சொல்லும்பொழுது இன்னொன்றையும் சொல்லியாக வேண்டும். பல கிராமங்களில் சர்க்கார் கடன் கொடுத்திருக்கிறார்கள். நேரடியாகவோ அல்லது நிலவளவங்கி மூலமாகவோ கிணறு வெட்டுவதற்கு கொடுத்திருக்கிறார்கள். பல பகுதிகளில் வறட்சியின் காரணமாக கிணறுவெட்ட வாங்கிய பணத்தை கிணற்றுக்குள்ளேயே போட்டிருக்கிறார்கள். தண்ணீர் வந்தபாடில்லே. இந்தப் பணத்தை எப்படித் திருப்பிக் கட்டுவது என்பதற்கு ஒரு வரியையும் காணோம். அந்த நிலையில் பெரும்பாலானவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஒரு சிலர் வசதியுள்ளவர்களாக இருக்கலாம். ஆனால் பெரும்பாலான சாதாரண விவசாயிகள் இரண்டு ஏக்கர் முதல் ஐந்து ஏக்கர் வரை வைத்திருப்பவர்கள் சர்க்காரிடம் கடனை வாங்கிவிட்டு கிணறுகளை கால்வாசி கூட முடிக்காமல் விட்டு வைத்திருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் தான் பெரும்பாலானவர்கள்.

இந்தக் கடன்களை அரசு நிச்சயமாக வஜா செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுவேன். காரணம் இப்போது தான் நல்ல சந்தர்ப்பம். அவசரநிலை காலத்தில் தான் பல நல்ல காரியங்களைச் செய்ய முடியும். சாதாரண காலத்தில் இப்படிப்பட்ட காரியங்களைச் செய்ய முடியாது. நல்ல காரியங்களை இந்தக் காலத்தில் தான் செய்தாக வேண்டும். அந்த வகையில் இந்த நடவடிக்கையை எடுத்தாக வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்வேன்.

இப்படி கடன்களை வஜா செய்கிறோம் என்றால் மாற்றுக் கடன் வசதி என்ன? இருக்கிற கடனைக் கொடுக்க வேண்டாம் என்பதற்கு மசோதா வந்திருக்கிறது. உறுப்பினர் நெல்லிக்குப்பம் கிருஷ்ண மூர்த்தி அவர்கள் விரிவாகச் சொன்னார்கள். அந்த மசோதாவை எதிர்ப்பதற்கான வாதங்களை எல்லாம் சொல்லி கடைசியில் ஆதரிப்பதாகச் சொன்னார்கள். உண்மையில் இது ஒரு பிரச்சினை. மாற்றுக் கடன் வசதி ஏற்படுத்தி ஆக வேண்டும்.

1975 அக்டோபர் 31] [திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்]

மத்திய அரசு ரூரல் பாங்குகளை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கூறியிருக்கிறார்கள். நம்முடைய மாநில அரசு 15 சதவிகிதம் பங்கேற்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். அதுமட்டுமல்லாமல் இன்னும் முக்கியமான நகரப் பஞ்சாயத்துக்களிலே சாதாரண மக்களுக்குக் குறைந்த வட்டியிலே, கிராமப்புற விவசாயிகளுக்கு மட்டுமல்லாமல் விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கும் கடன் கிடைக்க வழிவகை கண்டாக வேண்டும். அதை முனைப்புத் திட்டமாக வைத்துச் செயல்படுத்தியாக வேண்டும்.

அதற்கு இத்தனை கோடி வேண்டும், அத்தனை கோடி வேண்டும் என்று மலைப்பதில் பயன் இல்லை. செய்தாக வேண்டும். எந்த அரசாக இருந்தாலும் அவர்கள் செய்கிற காரியங்களால் பெரும் பகுதி நகர்ப்புற மக்கள்தான் பயனடைகிறார்கள்.

திரு. வி. கிருஷ்ணமூர்த்தி (நெல்லிக்குப்பம்): திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் இந்தக் கடன்களை எல்லாம் ரத்து செய்து விட வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள்; சுத்தமாக ரைட் ஆப் செய்து விட வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். ஒத்தி வைத்துப் பயனில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். எமர்ஜன்சியைப் பயன்படுத்தி அதைச் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள்.

இது கடைத் தேங்காயை எடுத்து வழிப் பிள்ளையாருக்கு உடைக்கிற கதையாக இருக்கிறது. காசு கொடுத்து வாங்கி உடைத்தால் கஷ்டம் தெரியும். அவர்கள் கட்சியின் தலைமையின் சார்பாக கடன் கொடுத்தவர்களை எல்லாம் அழைத்து 'நீங்கள் ஏன் கோர்ட்டிக்குப் போகிறீர்கள்? நாங்கள் ரைட் ஆப் செய்து விடுகிறோம்; அதற்குப் பதிலாக நாங்கள் டிரஷரியிலிருந்து பணமாகக் கொடுத்து விடுகிறோம்; இதற்காக எமர்ஜன்சியில் ஒரு திட்டத்தை வைத்து இரண்டாயிரம், மூவாயிரம் கோடி ஒதுக்கி இதை லிக்விடேட் செய்கிறோம்' என்று சொன்னால், அது சிறந்த யோசனையாக இருக்கும். இதை ஏன் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு யோசனையாக அவர்கள் சொல்லக் கூடாது?

திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்: இத்தகைய வாதங்களை நான் நிரம்பக் கேட்டிருக்கிறேன். எந்த முற்போக்குத் திட்டத்தைச் சொன்னாலும், எந்த முற்போக்குத் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்தாலும் இப்படித் தான் சொல்லுவார்கள். ஏற்கனவே அனுபவித்துவிட்டவர்கள்

[திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்] [1975 அக்டோபர் 31]

இப்படித்தான் சொல்லுவது வாடிக்கை. இதிலே பெரிய முதலாளியாக இருந்தால் . . . (திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி எழுந்தார்) 'ஐ ஆம் நாட் ஈல்டிங்' . . .

திரு. வி. கிருஷ்ணமூர்த்தி (நெல்லிக்குப்பம்): பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர் சார். கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் முற்போக்குத் திட்டத்திற்கு இப்படித்தான் எதிர்ப்பு இருக்குமென்று சொல்லுகிறார்கள். அம்மையார் அவர்கள் போனஸ் திட்டத்தில் சொன்ன முடிவுகள் முற்போக்குத் திட்டத்தில் சொன்னதாக நிலைக்கவில்லையா? நீங்கள் அங்கே போய் போனஸ் 81/3 சதவிகிதம் கொடுத்தால்தான் கட்சி இங்கே நிலைக்கும் என்று ஏன் போய்ச் சொல்லுகிறீர்கள்? நமக்கு என்று வந்தால் ஒன்று; வேறு எவனுக்கோ என்றால் வேறு ஒரு வாதமா?

திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்: இது என்ன பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர் என்று தெரியவில்லை. ஏழைத் தொழிலாளியையும், வட்டிக்கு விட்டு அதற்கு மேல் வட்டி வாங்கும் வட்டிக்கடைக்காரரையும் ஒரே நிலையில் வைத்துப் பேசுவதைக் கேட்க வியப்பாக இருக்கிறது. அதுவும் அந்தப் பக்கத்திலிருந்து அந்தப் பேச்சு வருவது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.

எற்கனவே பல வசதிகளை அனுபவித்து விட்டவர்கள் அப்படித்தான் சொல்லுவார்கள். சாதாரண நிலையில் வட்டிக்குக் கொடுப்பவர்கள் மிகவும் குறைவு. மிகப் பெரும்பாலானவர்கள் வட்டிதான் முதல் என்ற நிலையில் முதலுக்கு மேல் வட்டியை ஒன்றுக்கு பத்தாக வாங்குகிறார்கள். இது எல்லோருக்கும் தெரியும். அவர்களுக்காக இப்போது பரிந்து பேசவேண்டாம். அது முறையல்ல. சரியானதும் அல்ல.

நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டம் வரும்போது, சமுதாயச் சீர்திருத்தத் திட்டங்கள் வரும்போது, நலிந்த மக்கள் வாழ திட்டம் கொண்டு வரும்போது சாதாரணமானவர்கள் ஒரு சிலருக்குப் பாதகம் ஏற்படலாம். அறுவை சிகிச்சை செய்யும்போது சில நேரங்களில் உடலில் இருக்கும் நல்ல ரத்தம் கூடப் போய் விடக்கூடும். நல்ல சதை கூடப் போய்விடக்கூடும். ஆனால் நோய் தீர அறுவை சிகிச்சை மிக அவசியம். சமுதாயத்தில் அறுவை சிகிச்சை

1975 அக்டோபர் 31] [திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்]

செய்யப்பட வேண்டிய அளவுக்குப் பல நோய்கள் புரையோடிக்கிடக்கின்றன. அவற்றைப் போக்க அறுவை சிகிச்சை தான் தேவை.

மத்திய அரசு சொல்லிவிட்டது. அதன் பேரில் பல மாநிலங்களில் ஐந்து ஏக்கருக்குக் கீழ் வைத்திருப்பவர்களுடைய கடன்களை ரத்து செய்திருக்கிறார்கள். அம் மாதிரிச் செய்ய வேண்டும். இதற்கு மாற்று ஏற்பாடுகளையும் தெளவாகச் செய்ய வேண்டும்.

சிட் பண்ட்ஸ் ஒரு பிரச்சினை. இவற்றை ஒழுங்காக நடத்தினால் கிராமப் புற மக்களுக்கு ஓரளவுக்குப் பயனாக இருக்கும். ஆனால் இப்பொழுதோ சிட் பண்ட்ஸ் பெரும்பாலும் சுரண்டல் முறையாக இருக்கிறது. மகாராஷ்டிர மாநிலத்திலே அதற்காக ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். அதன்பேரில் சிட் பண்ட் காரர்கள் சுப்ரீம் கோர்ட்டில் தடை வாங்கியிருக்கிறார்கள். சிட் பண்ட் என்று ஒரு போர்டைமாட்ட வேண்டியது; பணத்தை வசூல் செய்வது, கொஞ்ச நாள் கழித்து ஆள் மறைந்து விடுவது என்ற வகையில் பல இடங்களில் நடக்கிறது. நிறைய இம்மாதிரி நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இது ஒரு சலபமான ராக்கெட். ஆகவே, இதைச் சரிப்படுத்த, அவர்கள் மக்கள் பணத்தைச் சுரண்டுவதைத் தடுக்க, இந்த முறைக்கு ஒரு முற்றுப் புள்ளி வைத்து சிட் பண்ட்ஸ் சட்டத்தை ஒழுங்காகத் திருத்தி அமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்வேன். இந்தக் கடன் பளுவைக் குறைப்பது, தவிர்ப்பது என்பது ஒன்று. கிராமப் புறப் பொருளாதாரத்தை மேம்படுத்த வேண்டும்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் லத்தீப் அவர்கள் பேசினார்கள். பொதுப் பணித் துறையைப் பற்றிப் பேசுகிறார்களோ என்று ஐயம் கொள்ளும் அளவுக்குப் பேசினார்கள். அது ஒரு பகுதி. கிராமப் புற மக்கள் சுமையை இறக்க வேண்டுமென்று சொன்னால், அவர்களுடைய பொருளாதாரத்தை ஒழுங்குபடுத்த வேண்டுமென்று சொன்னார். அதற்கு இரண்டு வகைகள் இருக்கின்றன. ஒன்று விவசாயிகள் வாழ்வு ஒழுங்காக அமைய வழிவகை காண வேண்டும். அதிலே பாசன வசதிகள் ஒன்று. நம்முடைய மாநிலத்தில் பல நீர்நிலைகள் தூர்ந்து கிடக்கின்றன. முழுப் பயன் அடைய முடியாது கிடக்கின்றன. இன்னும் பல இடங்களில் நீர்நிலைகள் அமைத்துக் கொள்ள வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன. இந்த நீர்

[திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்] [1975 அக்டோபர் 31]

நிலைகள் பயன்படும் அளவுக்கு சீர்திருத்தி, செம்மைப்படுத்த அரசு நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்வேன்.

பல இடங்களில் இம் மாதிரி சிறிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லும்போது அதிலே இன்னும் போதுமான கவனம் செலுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. பெரிய திட்டங்கள் பேரில் ஒரு கவர்ச்சி. இந்தக் கவர்ச்சிக்கு அதிகாரிகளும் உள்ளாகிவிட்டார்கள். இந்தக் கவர்ச்சியிலிருந்து அவர்கள் கொஞ்சம் விடுபட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: உறுப்பினர். சுப்பிரமணியம் அவர்கள் அடுத்த தனியார் அலுவல்கள் நாளன்று தொடர்ந்து உரை நிகழ்த்துவார்கள்.

பேரவையின் இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் இத்துடன் முடிவுற்று பேரவை 4—11—1975 செவ்வாய்க்கிழமை அன்று காலை 9 மணி அளவில் மீண்டும் கூடும்.

பின்னர் பேரவை பிற்பகல் 1-30 மணி அளவில் ஒத்தி வைக்கப் பட்டது.

(10) பேரவை முன் வைக்கப்பட்ட ஏடுகள்.

A. Statutory Rules and Orders.

204. Notification issued in G.O. Ms. No. 948, Rural Development and Local Administration, dated 3rd June, 1975 in regard to an amendment to the Tamil Nadu Municipal Services (Discipline and Appeal) Rules, 1970. [Laid on the table of the House under section 204 (d) of the Tamil Nadu District Municipalities Act, 1920 (Tamil Nadu Act V of 1920).]

B. Reports, Notifications and Other Papers

* 106. Statement of action taken on the suggestions made by the Members of the Tamil Nadu Legislature during the discussions on the Annual Financial Statement of the Tamil Nadu Electricity Board for the year 1974-75. (English and Tamil).

1975 அக்டோபர் 31]

B. Reports, Notifications and Other Papers—cont.

* 107. The Sakthi Pipes Limited, (Acquisition of Undertaking) Bill, 1975 (L.A. Bill No. 38 of 1975).

* 108. The Southern Structural Limited, (Acquisition of Undertaking) Bill, 1975 (L.A. Bill No. 39 of 1975).

* 109. The Lasco Steels Limited, (Acquisition of Undertaking) Bill, 1975 (L.A. Bill No. 40 of 1975).

* 110. The Tamil Nadu Private Electricity Supply Undertakings (Acquisition) Amendment Bill, 1975 (L.A. Bill No. 42 of 1975) (with annexure).

* 111. The Tamil Nadu State Wakf Board (Validation of Functions of Special Officer) Bill, 1975 (L.A. Bill No. 43 of 1975).

* 112. The Textool Company Limited, (Acquisition of Undertaking) Bill, 1975 (L.A. Bill No. 41 of 1975).

* Despatched to Members on 30th October 1975.

வாய்மையே வெல்லும்
TRUTH ALONE TRIUMPHS

LIST OF AGENTS FOR THE SALE OF TAMIL NADU GOVERNMENT PUBLICATIONS.

Messrs. Account Test Institute, Egmore, Madras-6.
The City Book Co., Mylapore, Madras-4.
Messrs Higginbothams (Private) Limited, Madras-2.
Messrs. New Century Book House (Private) Limited, Madras-2.
Messrs. P. Varadachari & Co., Madras-1.
Messrs. C. Subbiah Chetty & Sons, Madras-5.
Sri S. S. Srinivasaraghavan, Royapettah, Madras-14.
The Educational Agencies, Book-sellers, Madras-1.
The Universal Book House, Moore Market, Madras-3.
Messrs. C. Sitaraman & Co., Madras-14.
Messrs. Mohan Pathipagam and Book Depot, Madras-5.
Kalaivani Book Centre, No. 1, Ponnamman Koil Street, Egmore, Madras-8.

IN MUFASSAL OF TAMIL NADU.

Sri E. M. Gopalakrishna Kone, Madurai, Madurai district.
Sri A. Venkatasubban, Vellore, North Arcot district.
Messrs. Bharatha Matha Book Depot, Thanjavur, Thanjavur district.
Messrs. P. V. Nathan & Co., Kumbakonam, Thanjavur district.
Messrs. Appar Book Stall, Thanjavur.
Messrs. P. N. Swaminathasivam & Co., Pudukkottai, Tiruchirappalli district.
Messrs. S. Krishnaswami & Co., Tiruchirappalli district.
Messrs. Palaniappa Brothers, Tiruchirappalli district.
Sri S. R. Subramania Pillai, Tirunelveli, Tirunelveli district.
Messrs. Neilai Puthaga Nilayam, Book-sellers, 12, Thana Muna Buildings, Tirunelveli Junction.
Sri B. Aruldoss, Villupuram Town, South Arcot district.
Sri V. B. Ganesan, Villupuram, South Arcot district.
Messrs. Vasantham Stores, Book-sellers, Cross Cut Road, Coimbatore.
Messrs. Mercury Book Company, 223, Raja Street, Coimbatore.
Sri S. M. Jagannathan, Book-sellers and Publishers, Nagercoil, Kanyakumari.
Messrs. A. K. Chandriah Chettiar and Sons, Salem-1.
Messrs. Meenakshi Pathippagam, Pudukkottai.
Messrs. K. V. Narayana Iyer and Sons, Dindigul, Madurai district.
Messrs. Balaji Book House, Vellore, North Arcot district.
Messrs. Jayakumari Stores, Nagercoil, Kanyakumari district.
Messrs. Baby Stores Book-sellers, Villupuram, South Arcot district.
Messrs. Dinamani Stores, Coimbatore-18.
Messrs. Bharathi Puthaga Nilayam, Publishers and Book-sellers, 1-B, Town Hall Road, Madurai-1.

IN OTHER STATES.

Messrs. Jain Book Agencies, New Delhi-1.
Messrs. International Book House, Trivandrum.
Messrs. Firma K. L. Mukhopadhyay, Calcutta-12.
Messrs. Book Links Corporation, Narayanaguda, Hyderabad-30.
Messrs. The Book Syndicate, Hyderabad-1.
Messrs. Labour Law Publications, Hyderabad.